

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 50, ÅRGÅNG 13

SOMMAREN 2024 (75 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 549 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt femtionde nummer. Detta publiceras torsdagen den 20 juni, dagen för sommarsolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, höstnumret, skall utkomma söndagen den 22 september, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I föreliggande sommarnummer fortsätter vi våra båda översättningar, *Mästarna och vägen* av C.W. Leadbeater och *Lärjungaskap i den nya tidsåldern, volym II* av Alice A. Bailey och D.K.

Sist i detta sommarnummer kommer den sedvanliga litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Samarbetet med vår amerikanske broder Antonio Rodríguez i att revidera och korrigera existerande spanska översättningar av Laurencys verk fortsätter oförminskat. Enligt uppgjord plan publiceras dessa reviderade texter på hemsidorna först när hela arbetet är avslutat; tidpunkten härför kan ännu ej anges.

Vår kära Irmeli har till sitt finska modersmål översatt en uppsats ingående i Laurencys *Livskunskap Två: Tajunnanaspekti (Medvetenhetsaspekten)*. Den nämnda texten finns nu publicerad på Förlagsstiftelsens officiella hemsida, www.laurency.com, i dennas finska avdelning.

En ny hemsida

Red. har öppnat en ny hemsida. Dennas namn är Retorikskolan och finns på internetadressen www.retorikskolan.com

Avsikten med denna hemsida är att bistå alla dem som i samband med sina studier i hylozoiken vill förbättra och utveckla sin förmåga att uttrycka sig i tal och skrift för att desto effektivare främja vår sak i världen. Ännu så länge finns inte så mycket material publicerat på denna hemsida, men det som finns kan nog ändå visa sig bli till gagn för många.

Nyheter från föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling

Föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling publicerade den 20 juni 2024 sitt tionde nyhetsbrev: <https://www.veidos.org/introduktion/om-veidosorg/nyhetsbrev/>

I nyhetsbrevet kan man bland annat läsa om den senast publicerade sammanställningen om reinkarnationsläran. Denna finns nu tillgänglig i Biblioteket för livskunskap:

<https://www.veidos.org/bibliotek/> I nyhetsbrevet uppmärksammas läsarna vidare på att det numera finns undertexter på svenska och engelska till den sedan tidigare publicerade del fyra i serien intervjuer med Lars Adelskog: <https://www.youtube.com/watch?v=G8sTCINTpRU>

Kurs: Meditationens grunder – att vidga och fördjupa medvetandet

En djupare förståelse av esoterikens teori förutsätter eget arbete med medvetenhetsutvecklingens praktik. Under denna kurs arbetar vi systematiskt och metodiskt för att utveckla medvetenheten enligt fjärde vägen och pytagoreiska aktiveringsmetoder. Medvetenhetsutvecklingens teori kombineras med avsiktliga övningar i vardagliga situationer och olika typer av meditationer, såsom frömeditationer och långa tankar. Kursen hålls via Zoom under fem onsdagar den 4, 11, 18 och 25 september samt den 2 oktober 2024. Alla tillfällena börjar kl. 18:30 och slutar kl. 21:00.

Anmälan eller frågor kan skickas till joan.berggren@protonmail.com

Ytterligare information finns på hemsidan: www.nylivslust.se/kurser.html

SJÄTTE KAPITLET

ANDRA FRAMSTÄLLNINGAR

MÄSTARNA OCH BRÖDRASKAPET

Under hela denna tid har Adepten, utom det att Han använt sin lärjunge som lärling, förberett honom till att framträda inför det Stora Vita Brödraskapet i och för invigning. Hela ändamålet med detta Brödraskaps tillvaro är att främja evolutionsarbetet, och Mästaren vet att lärjungen, när han är färdig för den oerhörda äran att antagas till medlem av detta Brödraskap, blir till mycket större gagn i världen än förut. Därför är det Hans önskan att så snart som möjligt höja sin lärjunge till denna nivå. I de österländska böckerna om ämnet, skrivna för tusentals år sedan, finner man många redogörelser för denna förberedande lärotid. När den omnämndes i den första teosofiska litteraturen, kallades den prövningens väg, vilket uttryck icke åsyftar prövning under ledning av någon särskild Adept, utan en allmän utbildningskurs som förberedelse till invigningen. Jag använde själv uttrycket i boken *Invisible Helpers*, men jag har på sista tiden avstått från att bruka det på grund av den oreda som uppstår, när man använder samma ord i två olika betydelse.

Den metod, som i verkligheten används, är synnerligen lättfattlig och påminner i själva verket mycket om den som tillämpas vid några av våra äldre universitet. Om en student önskar förvärva en lärdomsgrad vid något av dessa, måste han först avlägga examen för inträde i universitetet och sedan antagas vid något av kollegierna. Detta kollegiums föreståndare är formellt ansvarig för hans framsteg och betraktas som hans huvudlärare. Studenten måste i stor utsträckning arbeta på egen hand; men man väntar sig att hans kollegiums föreståndare ser till att han är ordentligt förberedd, innan han inställer sig för att förvärva sin grad. Föreståndaren utdelar icke graden, den förlänas av det abstrakta något, som kallas universitetet – vanligen genom dess prokanslers förmedling. Det är universitetet, icke kollegieföreståndaren, som förrättar examen och förlänar de olika graderna. Föreståndarens uppgift är att se till att kandidaten är vederbörligen förberedd och i allmänhet att i någon mån ansvara för honom. Under loppet av denna förberedelse kan han som enskild person ingå vilka förbindelser med sin lärjunge han anser lämpliga, de må vara av socialt eller annat slag, men intet av detta är universitetets sak.

Lika litet har det Stora Vita Brödraskapet något med förhållandet mellan en Mästare och Hans lärjunge att göra; detta är en sak, som överlämnas åt Mästarens enskilda omdöme. Invigningen förrättas av en av Brödraskapet därtill utsedd medlem i den Ende Invigarens namn; detta är det enda sätt, på vilket en invigning kan förrättas. Så snart en Adept anser att en av Hans lärjungar är färdig för den första invigningen, anmäler Han detta och föreslår honom därtill. Brödraskapet vill veta endast om lärjungen är redo för invigningen och icke i vilket förhållande han står till någon Adept. Det är icke Dess sak, om han befinner sig på prövningens, antagandets eller sonskapets stadium. Samtidigt gäller att en kandidat till invigning måste föreslås och biträdas av två Brödraskapet högre medlemmar – det vill säga av två som nått adeptskapet. Säkert är att ingen Mästare skulle föreslå en människa till att undergå invigningsproven, så framt Han icke vore förvissad om hennes lämplighet därtill, en förvissning, som Han kan vinna endast genom att mycket nära identifiera sig med hennes medvetande.

Prövningens väg är således ett stadium, som leder fram till den egentliga Vägen, vilken börjar vid den första invigningen. I de österländska böckerna beskrivs båda dessa vägar alldeles operonligt, som om inga enskilda Mästare funnes till. Först ställs frågorna: ”Hur föres en människa, som lever i den vanliga världen, till denna prövningens väg, och hur får hon veta att något sådant existerar?”

FYRA VÄGAR TILL VÄGEN

I böckerna säger man oss att det finns fyra vägar, vilka var och en kan föra en människa till början av utvecklingens väg. För det första genom att hon får vara tillsammans med eller lära känna sådana, som redan hyser detta intresse. Några av oss kan till exempel ha varit munkar eller nunnor på medeltiden. I ett dylikt förflutet liv kunde vi ha kommit i beröring med en abbot eller abbedissa, som haft djup erfarenhet av den inre världen – en människa sådan som S:ta Theresa. I det vi såg upp till denna ledare, kunde vi ha hyst en allvarlig önskan att få del av hans eller hennes erfarenhet, och denna vår längtan kunde ha varit alldeles osjälvisk. Det är möjligt att vi icke tänkte på den betydenhet vi skulle vinna eller på tillfredsställelsen över att ha nått framgång, utan helt enkelt på glädjen i att få hjälpa andra, liksom vi såg abboten i stånd att hjälpa andra tack vare sin djupare urskillning. En dylik känsla i detta liv skulle säkerligen i nästa inkarnation föra oss i beröring med undervisning i ämnet.

Nu förhåller det sig så att i länder med europeisk kultur nästan det enda sätt, på vilket vi kan få en dylik undervisning klart framställd för oss, är att gå in i Teosofiska Samfundet eller att läsa teosofiska arbeten. Det har funnits mystiska eller spiritualistiska arbeten, som innehållit upplysningar, vilka räckt ett gott stycke, men så vitt jag vet finns det inga, som framställer saken så klart, så vetenskapligt som den teosofiska litteraturen gjort. Jag känner ingen annan bok, som innehåller en sådan rikedom på vetande som *Den Hemliga Läran*.

Vi har naturligtvis hinduismens och andra religioners urkunder, och de innehåller åtskilligt om detta ämne, men det är icke framställt på ett sådant sätt att vi med vår utbildning har lätt för att tillgodogöra oss eller uppskatta det. När vi efter att ha läst teosofiska böcker börjar studera några av dessa sköna översättningar av österländska arbeten, kan vi i dem återfinna vår teosofi. I den kristna Bibeln (fastän denna på många ställen från vår synpunkt betraktad icke är väl översatt) finner vi åtskillig teosofi, men innan vi kan finna denna, måste vi känna systemet. När vi väl studerat teosofi, ser vi genast hur många texter som stöder den och icke kan förnuftslenligt förklaras utan den; vi ser hur kyrkans ceremonier, som förut tyckts meningslösa, plötsligt och i denna undervisnings ljus blir levande och högst intressanta. Dock har jag aldrig hört talas om någon, som varit i stånd att härleda det teosofiska systemet från vare sig bibeltexterna eller ceremonierna.

Ett sätt att närma sig Vägen är således att vara tillsammans med dem som redan vandrar den. Ett annat sätt är att läsa om den eller höra talas om den. Hela denna undervisning nådde mig år 1882 genom mr Sinnetts bok *The Occult World* (svensk översättning: *Den dolda världen*), och omedelbart därefter läste jag hans andra bok *Esoteric Buddhism* (svensk översättning: *De invigdes lära*). Jag visste genast instinktmässigt att vad som står däri är sant, och jag godtog det, och genom att höra talas och läsa om det väcktes hos mig en livlig önskan och bestämd föresats att få veta mera, att inhämta så mycket som möjligt i detta ämne, att söka det över hela världen, om så skulle behövas, tills jag funnit det. Kort därefter lämnade jag min anställning i engelska statskyrkan och reste ut till Indien, emedan det föreföll mig, som om mer kunde uträttas i detta land.

Det finns två vägar, på vilka människor föres till Vägen – genom att läsa och höra talas om den och genom att stå i nära förbindelse med dem som redan vandrar den. Det tredje sätt, som omnämnes i österländska skrifter, åsyftar individuell utveckling; genom det skarpa tänkandets blotta kraft kan en människa komma därefter att hon fattar några av dessa principer, fastän jag tror att denna metod sällan tillämpas. Vidare nämner skrifterna ett fjärde sätt, varpå människor efter långvarig övning i dygd kan komma till Vägens början. Detta består i att en människa kan så utveckla sin själ genom att träget och efter bästa förstånd göra det rätta att med tiden allt mer av ljuset yppas för henne.

DEN BUDDHISTISKA FRAMSTÄLLNINGEN

För fyrtio år sedan, när förutsättningarna för Vägen först utlades för mig från esoterisk buddhistisk synpunkt, framställdes de sålunda: Den första av dem, urskillning, av hinduerna kallad *viveka*, beskrevs som *manodvaravajjana*, vilket betyder att intellektets dörrar öppnas för människan eller kanske snarare att hon undflyr genom intellektets dörr. Detta är ett mycket intressant sätt att framställa saken, eftersom urskillning uppstår av att vårt intellekt öppnats på ett sådant sätt att vi kan förstå vad som är verkligt och vad som är överkligt, vad som är önskvärt och vad som icke är önskvärt, och kan skilja mellan motsatserna.

Den andra förutsättningen, begärslöshet, känd av hinduerna som *vairāgya*, lärdes mig som *parikamma*, vilket betyder förberedelse till handling, varmed förstås att vi måste förbereda oss till handling i den ockulta världen genom att lära oss att göra det rätta uteslutande för det rättas egen skull. Detta innebär uppnåendet av ett tillstånd av högre oberördhet, vari man icke längre bryr sig om handlingens resultat, och sålunda kommer det att betyda detsamma som frihet från begär, ehuru det framställs från en annan synpunkt.

De sex reglerna för rätt vandel, i det hinduiska systemet kallade *shatsampatti*, framställdes som *upachāra*, vilket betyder aktgivande på vandeln. Till tjänst för den studerande som skulle vilja jämföra de sex reglerna med dem som meddelas i *Vid Mästarens fötter*, vill jag här anföra vad jag sagt om dem i boken *Invisible Helpers*.

De benämnes på pälispråket:

(a) *Sama* (stillhet) – den tankens renhet och det tankens lugn, som erhålles genom fullkomlig kontroll över medvetandet – en egenskap, som är ytterst svår att vinna och likväl högst nödvändig att förvärva, ty om medvetandet icke helt och hållet står under viljans ledning, kan det icke vara ett fullkomligt verktyg för Mästarens arbete i framtiden. Denna förutsättning är mycket omfattande och inbegriper både den självbehärskning och det lugn som är nödvändiga för arbete i det emotionala.

(b) *Dama* (underkuvande) – ett liknande herravälde över och därför renhet i fråga om handlingar och ord – en egenskap, som med nödvändighet följer av den i det föregående nämnda.

(c) *Uparati* (upphörande) – liktydigt med att man frigör sig från trångsynthet eller från tron på att någon akt eller ceremoni, som föreskrives av någon särskild religion, skulle vara nödvändig – vilket leder aspiranten till självständighet i tanke och till en omfattande och storsinnad tolerans.

(d) *Titikkhā* (uthållighet eller tålmod) – varmed menas lärjungens beredskap att med glatt mod bära allt vad hans karma kan åsamka honom och att skiljas från allt världsligt, närhelst det kan bli nödvändigt. Det innefattar även föreställningen om fullständig frånvaro av förtrytelse över orätt, emedan människan vet att de som gör henne orätt endast är verktyg för hennes egen karma.

(e) *Samādhāna* (uppmärksamhet) – målmedvetenhet, omfattande förmågan att hålla stånd mot frestelserna.

(f) *Saddhā* (tillit) – lärjungens tillit till Mästaren och till sig själv, det vill säga tillit till att Mästaren är en kompetent lärare och till att, hur osäker lärjungen än må vara i fråga om sin egen förmåga, han likväl har inom sig den gudomliga gnista som, när den blåses upp till full låga, en dag skall sätta honom i stånd till att nå målet, alldeles som Mästaren gjort.

Den fjärde förutsättningen i det hinduiska systemet kallas *mumūkshutva*, ett ord som vanligen översätts som brinnande längtan efter befrielse från födelse och dödens hjul, medan den av buddhisterna kallas *anuloma*, vilket betyder direkt ordning eller följd, sålunda betecknande att dess uppnående utgör den naturliga följden av de tre andra.

HINDUISK YOGA

Den rad förutsättningar som nyss beskrivits inses genast fullständigt överensstämma med dem som anges i *Vid Mästarens fötter*. Dessa förutsättningar har i sin tur exakt samma grundstomme som de som nämnes i de böcker, som i Indien tillskrives Shankarāchārya och hans anhängare, för deras bruk som har sitt mål inställt på yoga. Termen yoga, som länge använts i Indien, betyder förening, och som denna allmänt uppfattas såsom innebärande föreningen med det Gudomliga, är den i själva verket enheten. Men såsom termen brukas i Indiens alla olika

yogaskolor, avser den icke endast själva föreningen, detta avlägsna mål, utan även de metoder som föreskrivits såsom ledande yogin till detta mål. Därför säger somliga att yoga betyder meditation, då denna innehar en viktig roll i de flesta yogasystem.

Man bör emellertid icke antaga att meditationen är yogans enda eller ens viktigaste medel, ty det har funnits och finns alltjämt många olika skolor, som var och en har sina egna särskilda metoder. Professor Ernest Wood har i sin bok *Raja Yoga: The Occult Training of the Hindus* beskrivit de sju förnämsta yogaskolorna och visat hur var och en av dem tillhör någon av de sju strålarna, varför de måste betraktas såsom varandra kompletterande och icke varandra utslutande övningsmetoder. Varje stor Lärare har framlagt en metod, som lämpar sig för en viss typ av jag. Detta är ett faktum, som är hinduerna så välbekant att de alltid är frisinnade och fördragsamma i sitt tänkande och anser det fullkomligt riktigt att varje människa följer den metod som bäst passar hennes temperament.

Den nämnda boken förklarar att varje skola äger vissa kännetecken, som liknar dem som förhärskar i våra Mästares undervisning. Det erbjuds alltid en inledande skolning – åtföljd av kravet på höga insikter om rätt och orätt – innan kandidaten kan inträda på den egentliga vägen, och när han når denna väg, får han alltid rådet att söka en mästare eller guru. I till exempel Patanjalis skola, som är den först avhandlade, eftersom den är den äldsta, varom vi har några skriftliga uppteckningar, förkunnas tio bud, varav de fem förra är negativa (förbjuder skada av andra, osanning, stöld, oavhållsamhet och girighet) och de fem senare positiva (befaller renlighet, förnöjsamhet, ansträngning, studium och hängivenhet).

I skolningens inledande skede upprätthålls tre krav – *tapas* eller ansträngning, *svādhyāya* eller studium av det egna varat med skrifternas hjälp och *Īshvara-pranidhāna* eller ständig hängivenhet för Herren. Dessa jämför författaren med våra tre förutsättningar, *shatsampatti* eller god vandel, som innefattar viljans bruk i allehanda ansträngningar, *viveka* eller urskillning, som innebär förståelse av sant och falskt inom och utom en själv, och *vairāgya* eller begärsfrihet, eftersom personliga begär bäst övervinnes med hängivenhet. Sedan kandidaten för vandrandet på vägen utvecklat dessa inledningsvis fordrade egenskaper och förmågor, brukar han viljan för att bemästra och sysselsätta varje del av den egna naturen i en rad steg, grovfysiska, eteriska, emotionala, mentala och högre. På grund därav betecknas denna skola såsom tillhörande första strålen, varpå viljans bruk är förhärskande.

Den i ordningen andra yogaskolan är den som utgått från Shrī Krishna och i synnerhet utlagts i den ypperliga dikten *Bhagavad-Gītā*, Herrens sång. Denna undervisar framför allt i kärlekens lära. Lärjungen Arjuna, till vilken Gurun talar, älskade människorna högt. Dikten berättar att denne store krigare, innan slaget på Kurukshetra började, sjönk ned på sin stridsvagns golv, överväldigad av sorg, emedan han älskade sina fiender och icke kunde förmå sig att skada dessa. Läraren Shrī Krishna förklarade då för honom med en myckenhet filosofisk undervisning att det högsta i livet är tjänandet, att Gud själv är den störste tjänaren, ty Han håller livets hjul i gång icke på grund av något gagn Han själv kan ha därav utan för världens skull och på det att människorna skall följa Hans exempel och arbeta för mänsklighetens bästa. Många Stora, sade Han, har nått fulländningen genom att följa denna livets väg, genom att göra sin plikt utan personligt begär. Att alltid älska är den andra strålens väg. I *Gītā* visas hur denna kärlek bör riktas mot människor och andra varelser i karma yoga, handlingens eller arbetets yoga, och mot Gud i bhakti yoga, hängivelsens yoga.

Ännu en gång ges inledande undervisning av tre slag. För att nå kärleken–visdomen måste kandidaten öva hängivenhet eller vördnad, undersökning eller forskning och tjänande. Den första av dessa tre läror omfattar rätt känsla, den andra rätt tänkande och förståelse och den tredje viljans rätta bruk i handlingens liv. Återigen kan vi jämföra med våra tre första förutsättningar. Av särskilt intresse är att märka att, när kandidaten förberett sig på detta trefaldiga sätt, Läraren säger: ”De Visa, som vet tingens väsen, kommer att lära dig Visdomen”. Med andra ord sagt kommer aspiranten att finna Mästaren.

Såsom redan nämnts, framlägger den tredje skolan, Shankarāchāryas skola, förutsättningarna i den ordning vi har dem, så att *viveka* eller urskillningen anges först. Denna skola är avsedd för dem vilkas temperament hänvisar dem till att vilja förstå vad de bör göra – icke endast vad slags tjänst de bör fullgöra utan även på vad sätt deras insats är inpassad i det större sammanhanget och mänsklighetens utveckling. Den anmärkningen måste göras att Mästaren Kūthūmī på nytt tolkat alla dessa förutsättningar i kärlekens belysning.

Den fjärde skolan är *hatha yogas* skola. Rätt förstådd innefattar denna en sträng fysisk rening och utbildning, avsedda att föra kroppen till fullkomlig hälsa, välordnad funktion och förfining, så att jaget sätts i stånd att använda den för att nå så långt det är jaget möjligt i dess nuvarande inkarnation. För detta ändamål finns många förfaranden, däribland andningsövningar, avsedda att påverka nervsystemet och eterhöljet likaväl som de delar av den grovfysiska kroppen som vanligen övas i de kurser som ges i kroppskultur. Mycket av det som förekommer i den populära litteraturen i detta ämne framställer tyvärr blott en av vidskepelse betingad förvrängning av den verkliga läran och beskriver varjehanda motbjudande sätt att kuva och misshandla organismen, vilka var vanliga även i Europa för några hundra år sedan. I alla på sanskrit skrivna böcker om *hatha yoga* sägs dock tydligt att de fysiska övningarnas ändamål är att organismen uppnår tillståndet av bästa hälsa och högsta effektivitet.

Den femte skolan, kallad *laya yoga*, avser uppväckandet av människans högre förmågor genom kunskap om kundalinī, ormelden, som hos de flesta ligger potentiell vid ryggradsslutet, och de sju chakraer eller kraftcentra, genom vilka den uppväckta kraften ledes. Om dessa centra och denna kraft har jag redan skrivit något i böckerna *The Inner Life* (svensk översättning: *Det inre livet*) och *The Hidden Side of Things*. Jag har nu samlat detta material, gjort några tillägg och utgivit en monografi i ämnet, *The Chakras*, med färglagda illustrationer av de sju chakraerna och de olika pranaernas eller livskraftströmmarnas banor. Denna skolas och den närmast föregående nämnda skolans metoder rekommenderas emellertid ej västerländska studerande eller egentligen någon, som ej anbefallts av en kompetent lärare att tillämpa dem. De lämpar sig endast för dem som har den österländska fysiska ärftliga dispositionen därtill och kan leva så enkelt och fridfullt som vissa österlänningar gör. Det är högst osannolikt att andra som prövar dem, når framgång därmed. Tvärtom blir de för dessa hälsovådliga och rent av livsfarliga. Jag känner till många sorgliga fall av sjukdom och galenskap som blivit resultatet av försök i dessa avseenden, i synnerhet i Amerika.

Den sjätte skolan är bhaktins eller hängivelsens skola. Också dennas lära framställs i stort mått i *Bhagavad-Gītā*. Ja, vi finner i varje religion bland dennas sanna hängivna dem som i förtröstan överlämnar sig helt åt det Gudomliga, dem som inte ber om personliga nådevedermålen utan är alldeles förvissade om att Gud är den fullkomlige härskaren över Sin värld, att Han vet vad Han gör och att allt därför är mycket gott. De är därför mer än förnöjda; de lyfts till extasens höjder, om de blott får tillfället och privilegiet att tjäna och lyda Honom, på vilket sätt som än yppas för dem.

MANTRAN

Slutligen har vi den sjunde skolan, som i Indien kallas *mantra yoga*. Det kan vara ändamålsenligt att här framlägga dess principer något utförligare än de andras, ty den stråle, varav den är en av de huvudsakliga uttrycken, är just nu i färd med att bli förhärskande i världen och spela en stor och ökande roll hos oss både i Österlandet och i Västerlandet. Två viktiga exempel på dess metod kan ses i det arbete som Liberala katolska kyrkan och Samfrimureriet utför, två rörelser som våra Mästare ägnar ett stort intresse. Ja, De använder dem till stort gagn för mänskligheten och för deras snabba framåtskridande på Vägen som aktivt deltar i dessa rörelser.

Ordet *mantra* är sanskrit och betyder i praktiken detsamma som vårt ord ”formel”. De flesta av de mantran, som i Indien används för goda ändamål, är verser hämtade från vedaböckerna, uttalade med avsikt enligt traditionella metoder, som är frukter av praktisk ockult kunskap. Det

finns även många mantran, som används av dem som följer tantraerna, och dessa används lika ofta för onda som för goda ändamål. Vi finner alltså att man i Indien brukar ett stort antal mantran av både önskvärt och icke önskvärt slag. Enligt vårt västerländska betraktelsesätt torde mantran kunna ordnas i fem huvudsakliga klasser:

1. De som verkar enbart genom tro.
2. De som verkar genom association.
3. De som verkar genom överenskommelse eller fördrag.
4. De som verkar genom sin mening.
5. De som verkar genom sitt ljud utan avseende på meningen.

TRONS VERKAN

Ett första klassens mantra åstadkommer sin verkan enbart emedan den som yttrar ett dylikt är starkt övertygad om att det måste ge resultat och emedan den, för vilken dess verkan avsetts, tror på den. Om båda individerna är alldeles vissa om att något kommer att ske – såsom att ett sår läkes eller att en sjukdom botas – så sker det också. I vissa fall synes det vara tillräckligt att blott en av de båda parterna hyser denna tro. Av Englands bondebefolkning och faktiskt av alla länders bondfolk brukas trollformler allmänt. Dylika är korta ordramsor, vanligen av halvt religiös karaktär, vilka förts vidare genom generationer och antas ge bestämda resultat. Dessa ramsor synes ofta meningslösa och i sin ordalydelse inte ens sammanhängande. De är sannolikt förvanskningar av ord, hämtade från antingen det egna språket eller något främmande språk, såsom latin. De verkar ej genom ljudet, ty de har intet av den klangfullhet som är oundgänglig för det verkliga mantrat. Men när de läses över en sjuk eller skadad, är de under vissa betingelser ibland ovedersägligen verksamma. I dylika fall måste det vara tron på den gamla formelns verkan, som ger resultatet.

Många dylika trollformler, som brukas i Österlandet, synes verka genom tron. Jag kan ur min egen erfarenhet ge två exempel på vad jag antar ha varit dylika. När jag en gång besökte Ceylons centrala trakter, råkade jag ut för en hund, som bet mig ganska illa i handen. Såret blödde ymnigt. En man, som händelsevis fanns tillstädes, av utseendet att döma en lantarbetare, rusade fram, ryckte till sig ett blad av den närmaste busken, tryckte det mot såret och muttrade några ord jag ej kunde förstå, och såret slutade genast att blöda. Ogensägligen verkade trollformeln och ingalunda genom någon min tro, ty jag hade ingen aning om vad mannen tänkte göra. Såsom alltid är fallet i Österlandet, ville mannen icke taga emot pengar såsom ersättning för den förmåga han utövat. Så långt jag kunde uppfatta orden, måste jag säga att de var meningslösa eller att, om de hade någon mening, denna uttrycktes varken på mannens singhalesiska modersmål eller på sanskrit. Man har omtalat för mig att liknande trollformler används på Ceylon mot ormbett och att de även synes göra verkan – återigen genom tron, föreställer jag mig. Alla inblandade parter är vissa om att något kommer att hända, och då händer det även.

Till en variant av denna klass hör sådana mantran, vilkas framgång erhålls genom användarens viljestyrka. När han yttrar det ord eller gör det tecken han för önskat resultatet avser, är han fullkomligt viss om att detta skall erhållas, vilket det också gör. Jag såg en gång prins Harisinghji Rupsinghji av Kathiawar omedelbart bota en man, som led av ett skorpionsting. Mannen var redan blek och halvt avsvimmad av skräck, vred sig och stönade av smärta och var knappt förmögen att släpa sig fram ens med två vänners hjälp. Prinsen gjorde över såret den femuddiga stjärnans tecken och yttrade skarpt ett ord på sanskrit. Ögonblickligt reste sig den drabbade, som just sjunkit till marken, sade sig vara botad och alldeles smärtfri och bugade sig sedan djupt för prinsen i tacksamhet.

TANKENS ASSOCIATION

Det finns mantran som verkar genom association. Vissa ordformer sammanhänger med bestämda begrepp och påverkar avgjort våra tankar och känslor. Ett exempel på detta är Storbritanniens nationalsång. Sången är enkel och stark men knappast av hög klass såsom melodi betraktad. Sångens text, enbart såsom poesi betraktad, äger i sig ingen särskild förtjänst. Om sången för engelsmännen vore blott en bland många andra, skulle de förmodligen skänka den endast ringa uppmärksamhet. Men i tanken associerar de denna sång med lojalitet mot kungen och genom honom mot den Andlige Konung han företräder. Så mäktig är denna association att engelsmän, så snart de hör denna melodi, instinktivt rätar ryggen och låter känslan av lojalitet och god vilja utgjas mot landets härskare. Och detta framkallar ett bestämt gensvar, ty enligt lagen måste kraft, som på detta sätt osjälviskt utgjutes, framkalla ett motsvarande nedströmmande av kraft ovanifrån. Detta gensvar förmedlas av vissa slags änglar, förbundna med första strålen, och dessas uppmärksamhet väckes varje gång nationalsången sjunges, och de utgjuter då sin välsignelse över och genom de sjungande, vilkas lojalitet därigenom stimulerats.

Andra exempel, långt mindre mäktiga, av ett liknande slags mantra, är de välbekanta vigselpsalmerna. Vi kan inte höra dessa börja spelas utan att tänka på bröllop och förnimma de känslor av högtid, fest och god vilja som sammanhänger med en dylik förrättning. Även varjehanda kristna psalmer och sånger framkallar hos oss mycket bestämda tankar. De stridsrop, som hade en sådan framskjuten roll i medeltida drabbningar, var mantran av detta slag. Det finns ett antal dylika former, som omedelbart frammanar motsvarande tankar, och det är genom tankeassociationerna de åstadkommer resultat, icke genom något i dem själva.

SAMARBETE MED ÄNGLAR

Det finns vissa mantran, som verkar genom överenskommelse eller fördrag. De flesta religioner synes erbjuda exempel på dylika. De mäktiga islamiska böneutropen från minareterna är av denna art, ehuru de även i någon mån tillhör den senast behandlade kategorin. Dessa böneutrop är en trosbekännelse: ”Det finns ingen Gud utom Gud” (eller som det även har översatts: ”Det finns intet utom Gud”, viket är en evig sanning) ”och Muhammed är Guds profet.” Det är intressant att iakttaga dessa ords inverkan på människor. Denna är långt större än dessas blotta tanke på ordens innebörd, ty de framkallar hos dem som hör orden en brinnande tro, ett starkt utbrott av hängivenhet, som på sitt sätt är schön och mycket kännetecknande för islam. Detta kunde vara blott exempel på tankeassociation, om det ej vore för faktum att änglar av visst slag kallas till tjänst genom böneutropet och deras verksamhet alstrar mycket av den entusiasm de troende framvisar.

Det är kanske i kristendomen vi finner de bästa exemplen på detta tredje slags mantran, vilket de inser som vet något om kyrkans gudstjänster. Det förnämsta mantrat är *Hoc est corpus meum*, ”detta är min lekamen”, ty Kristus själv har slutit ett fördrag med sin kyrka av denna innebörd: närhelst dessa ord yttras, på vilket språk det vara månne, av någon behörigen vigd präst, skall Kristus svara därpå. Men denna makt är given på bestämda villkor, given endast dem som genom ett annat mantra av samma slag beretts att mottaga den – ett mantra, som även detta föreskrivits av Kristus Själv – orden ”Mottagen den Helige Ande”.

Den kraft, Han med dessa ord gav Sina lärjungar, alldeles innan Han lämnade dem, har överantvardats med samma ord i en obruten kedja i två tusen år och utgör det som kallas den apostoliska successionen. Varje gång en präst, som behörigen vigts att ingå i denna succession, avsiktligt uttalar de förut nämnda orden, ”Detta är min lekamen”, inträffar därmed en underbar förändring i det bröd, över vilket han uttalar dem, så att, ehuru brödet i det yttre synes vara detsamma, dess motsvarigheter i högre slags materia ersatts av Kristi eget liv, så att det i sanning blivit Hans hölje såsom den lekamen var som han bar i Palestina.

Det råder intet tvivel om att detta mantra, ”Detta är min lekamen”, har sin verkan, ty denna kan ses än i dag av dem som har ögon att se med. I sin dikt *Konungens idyller* omtalar Tennyson

för oss att Galahad i sin beskrivning av mässoffret sade:

Jag såg ett lågande anlet av ett barn,
Som gjorde sig till ett med detta bröd.

Och på alldeles samma sätt kan envar klärvoajant, som i dag iakttar samma slags heliga mässoffer, se brödets högre motsvarighet blixtra fram i en linje av liv och ljus, när samma heliga mantra framsäges. Alla den kristna kyrkans grenar – den romersk-katolska, den grekisk-ortodoxa, den anglikanska och den liberala katolska kyrkan – som alls firar den heliga eukaristin i den form, vari den föreskrevs av Kristus, brukar dessa instiftelseord såsom del i sin liturgi, och hos dem alla framkallas denna underbara verkan. Alla dessa kyrkans grenar åkallar även härskaror av änglar att biträda i gudstjänsten, och detta åstadkoms icke endast genom några särskilda ord utan även (när mässan sjunges) genom ett särskilt slags musik, genom en särskild följd av toner, vid vilken kyrkan alltsedan sin tidiga historia har hållit fast med blott ringa förändring. Änglar av ett särskilt slag uppfattar dessa toner såsom en signal och är genast beredda att fylla sin roll i den gudstjänst som skall firas.

UPPREPNINGENS VERKAN

Ett slags mantran har sin verkan av de upprepade ordens mening. En människa framsäger en viss följd av ord i fast tillit om och om igen, så att deras innebörd inpräglas i hennes hjärna och mentalkropp. Om hon försöker utföra till exempel ett visst esoteriskt arbete, stärker en dylik upprepning i hög grad hennes vilja. Ett dylikt mantra kan brukas på många olika sätt. Vad människan beträffar, blir dess inverkan endera av två: antingen stärker det hennes vilja att göra det hon försöker göra eller inger det henne den ovillkorliga övertygelsen om att det skall göras. Detta slags mantran förekommer i de dagliga meditationer som föreskrivs för hinduer och i de flesta esoteriska skolor. Upprepanter av vissa meningar vid bestämda tider under dagen tenderar att starkt inskräpa meningarnas innebörd i tanken. ”Mer strålande än solen, renare än snön, finare än etern är jaget, anden i mitt hjärta. Jag är denna ande, denna ande är jag” är ett gott exempel på detta slags mantra, och det är givetvis lika effektivt, när det tänkes som när det uttalas högt.

VÄLSIGNELSER

Till denna kategori hör de olika slags välsignelser som uttalas i kyrkan, i frimureriet och av våra Mästares lärjungar. Välsignelser kan ordnas i två grupper – de som en människa ger av sig själv och de som ges av en högre makt genom henne i kraft av det ämbete hon bekläder. Välsignelse av den första kategorin är blott ett uttryck för en uppriktigt menad god önskan. Ett typiskt exempel är den välsignelse en fader kan ge sin son, antingen på sin dödsbädd eller när sonen står i begrepp att anträda en lång och kanske farlig resa. Den döende Isaks välsignelse av sönerna Esau och Jakob är ett gott exempel därpå, ehuru i detta särskilda fall Jakobs upprörande falskhet medförde sina vanskligheter. De som läst Bibelns redogörelse för denna händelse torde erinra sig att Isak var fullt övertygad om välsignelsens verkan och att han efter att ha upptäckt det bedrägeri han utsatts för var oförmögen att återtaga den önskan han uttalat.

Därmed uppstår frågan: Medför en dylik välsignelse något resultat och, om så är fallet, hur åstadkommes detta? Det enda svar som kan ges på detta är att det beror på den goda önskans allvar och den mängd andlig kraft som lagts däri. Välsignelsen bildar en tankeform, som anknyter sig till den välsignade människan. Denna tankeforms storlek, styrka och varaktighet beror på välsignarens viljekraft. Om välsignelsens ord uttalades såsom en blott formsak utan mycken tanke eller avsikt bakom dem, blir verkan ringa och övergående. Om välsignaren däremot yttrade dem med helhjärtad vilja och bestämd avsikt, blir deras verkan djup och bestående.

Välsignelse av det andra slaget är en sådan som uttalas av en för detta ändamål utsedd ämbetsinnehavare, genom vilken kraft flödar ur någon högre källa. Ett gott exempel på detta är den välsignelse, varmed de flesta gudstjänster avslutas. Någon av lägre kyrklig rang än prästens

kan ej ge en dylik, och i detta avseende kan välsignelsen sägas vara av samma beskaffenhet som den tredje kategorins mantran, eftersom förmågan att ge en bestämd välsignelse förlänas prästen vid hans vigning. I detta fall är han helt enkelt en kanal för kraften från ovan, och om det olyckligtvis skulle ske att han uttalar välsignelsen såsom en ren formsak och såsom ingående i hans ritual, bleve det likväl ingen skillnad vad gäller den utgjutna kraften.

Välsignelsen flödar lika över alla, men den mängd av inflytanden som en individ kan erhålla därav beror av hans mottaglighet. Om han är fylld av kärlek och hängivenhet, kan han få mycken hjälp och upplyftande kraft. Om han av likgiltighet tänker på annat, får han endast gagnet av att träffas av ett högre slags vibrationer. Man bör märka att, när en biskop närvarar vid en gudstjänst, han alltid uttalar välsignelsen. Grunden därtill är att han vid sin biskopsvigning fick sina högre principer öppnade mycket utöver vad prästen fick vid sin prästvigning och att således dessa högre slags kraft kan flöda genom honom. Samma allmänna princip gäller även inom frimureriet, ty det är endast en invigd mästare eller en vigd kaplan, som yttrar de välsignande orden vid logemötets avslutning.

Vi har redan sett att den som antagits såsom lärjunge till en Mästare, därigenom blivit en kanal för Hans inflytande. Visserligen flödar detta inflytande alltid genom lärjungen, men han kan därtill alltid för ögonblicket rikta dess kraft mot någon viss människa, om han så önskar. På motsvarande sätt kan en invigd ge Brödraskapets välsignelse, som i sanning är den Konungs välsignelse som är dettas Överhuvud.

LJUDETS MAKT

Låt oss nu betrakta det slags mantran som verkar enbart genom ljudet. Den vibration som ljudet framkallar träffar människans olika kroppar och tenderar att bringa dessa i samklang med sig. Ett ljud är först och främst en vågrörelse i luften. Varje ton har ett antal övertoner, som likaledes frambringas. Musiken känner och erkänner fyra, fem eller fler övertoner, men vibrationerna når mycket långt bortom vad örat kan uppfatta. Motsvarande vågor alstras i materia av bestämt högre och finare slag, varför sjungandet av en ton eller en följd av toner inverkar på de högre höljena. Det finns ljud (vi måste nog alltjämt kalla dem ljud), övertoner, som är alltför fina för att påverka luften. Icke desto mindre sätter de etermateria i rörelse, och denna etermateria meddelar sina vågrörelser till den människa som sjunger eller säger mantrat och även till andra omgivande, och om hon riktar sin vilja på en särskild människa, går vibrationen säkerligen till denna. De mantran, som verkar genom ljud, kan således åstadkomma avgjort materiella resultat i fysiska världen, ehuru det finns andra och finare, samtidigt utsända vågor, som kan påverka de högre höljena.

Ett dylikt mantra består vanligen av flera ordnade ljud, som till arten är mycket klangfulla och välljudande. Ibland brukas en enda stavelse, såsom i det Heliga Ordet Om. Men det finns olika sätt att uttala detta, och de ger alldeles olika resultat enligt de toner, med vilka dessa stavelser sjunges och de sätt på vilka de uttalas. För vissa ändamål betonar och förlänger vi det öppna ljudet. Vi förenar A och U till O, stärker detta förenade ljud och fortsätter detta kanske halva tiden för yttrandet och övergår sedan till ljudet M. Men för andra ändamål bör O vara mycket kortvarigt och bör i stället ljudandet av M, ett mycket mäktigt ljud, inuti huvudet och i centren förlängas. Resultaten av dessa två metoder är mycket olika. När O förlängs, påverkar vi varandra och omgivningen. När i stället M förlängs, blir nästan hela effekten den att vi själva påverkas. Ibland ljudas de tre bokstäverna A U M var för sig. Vidare kan mantrat ljudas med flera olika toner i följd, liksom ett slags arpeggio. Jag har hört sägas att det enligt de indiska böckerna skall finnas omkring ett hundra sjuttio olika sätt att uttala Ordet, varvid varje sätt har sin särskilda verkan, och att det därför anses vara det mäktigaste av alla mantran.

Detta hinduernas heliga ord motsvarar det egyptiska *amen*. Från detta ord kom också grekernas *aion* och latinets *aevum*. Ordet *eon* är härlett därifrån. Det har sagts att Om är det ord som i vår rottras representerar Logos' namn, det Outsägliga Namnet, och att det ord, som på

motsvarande sätt brukades i fjärde rotrasen, var Tau. Swami T. Subba Row sade oss en gång att dessa ersättningsord, som ges i varje rotras, alla är stavelser ingående i ett enda ord, som blir fullständigt i sjunde rotrasen.

Den särskilda verkan detta ord har, när det ljudas rätt vid varje meditations eller mötes början, är alltid liksom en påkallan till uppmärksamhet. Det ordnar de finmateriella kropparnas partiklar ungefär såsom en elektrisk ström ordnar atomerna i en järnstång. Innan en dylik ström går igenom stången, är de atomer, som metallen ytterst består av, riktade åt olika håll, men när stången magnetiseras av den elektriska strömmen, riktas de åt samma håll. På detta sätt svarar varje partikel i oss på det heliga ordets ljud, och då befinner vi oss i det bästa tillståndet för att gagnas av den meditation eller det studium som skall följa därpå. Samtidigt verkar det så att det kallar på andra varelser – mänskliga och andra – som då genast samlas omkring, somliga av dem med förståelse av ordets mening och kraft, andra ditlockade av det egendomligt tilldragande ljudet.

Ljudet är en verklighet som tränger mycket djupt. ”Med Herrens ord skapades himlarna”. Logos eller Ordet är Gudomens första emanation, och detta är icke endast ett talesätt. Det är ett faktum, ehuru emanationen sker i en del av verkligheten, där det icke kan finnas något sådant som vi kallar ljud, eftersom där icke finns någon luft som kan fortplanta det. Det som motsvarar och verkar liksom ljudet är likväl den kraft som brukas vid världsalltets skapelse.

Jag vet icke om vi kan hoppas på att alls förstå, i dessa lägre världar vari vi befinner oss, vad som menas med skapelseordet. ”Ty han sade, och det vart.” Gud sade: ”Varde ljus, och det vart ljus.” Detta var Gudomens första uttryck. Den eviga tanken, dold i mörker, framträdde såsom skapelseordet. Kanske det är på grund av denna stora sanning, som ord, yttrade i det fysiska, åkallar högre makt – makt långt större än den makt orden i sig själva äger. Jag är viss om att det finns något annat i hela detta ämne, ljudet, än något vi med vårt intellekt kan ännu förstå. Vi kan endast svagt antyda det. Men vi kan åtminstone inse att ljudets makt är något mycket stort och underbart.

Alla mantran, som beror av ljudets makt, är värdefulla endast på det språk, på vilket de har satts samman. Om vi översätter ett dylikt mantra till ett annat språk, får vi en alldeles annan ljudsammansättning. Såsom en allmän regel kan sägas att ett gott mantra, som är avsett att harmonisera kroppen och ge goda resultat, främst består av långa öppna vokaler. Vi finner detta i vårt eget heliga ord, och detsamma gäller egyptiernas amen, som upptagits av den kristna kyrkan. Det är för övrigt bäst att ljuda det med två toner. Kyrkan har sitt traditionella sätt att göra detta med två toner, skilda åt av en halvton – vanligen *fiss* och *g*.

Mantran, som används för onda ändamål, innehåller nästan alltid korta vokaler och konsonanter av skärande och söndrande slag, sådana som *hrim*, *kshrang* eller *phat*. Dessa grova utrop göres med en våldsamt energi och illvilja, som förvisso gör dem förfärligt mäktiga för onda syften. Ibland insätts alla vokaler i tur och ordning i dessa kakofona konsonantanhopningar och avslutas deras framsägande med några särskilt våldsamma förbannelser, som det förefaller omöjligt att uttrycka i något allmänt brukat skriftsystem. I Österlandet, där man vet något om dylika ting, används mantrat ofta i onda syften. Så är det även hos negrerna. Jag har påträffat åtskilligt dylikt i samband med voodoo- och obeahceremonier, varav jag sett något både i Västindien och Sydamerika, och jag vet att man lagt mycket hat i dylika formler och besvärjelser.

Vi skall befatta oss uteslutande med mantran av välgörande och vänligt slag, aldrig med sådana som verkar ont. Men gott och ont har samma arbetssätt, båda avser att frambringa vibrationer i de finmateriella kropparna antingen hos den som framsäger eller -sjunger mantrat eller hos den till vilken mantrat är riktat. Ibland är de avsedda att införa alldeles nya vibrationsfrekvenser. Vi västerlänningar kan finna det underligt att människor rekommenderas att sjunga ett mantra tre tusen gånger. Vår första tanke är: Hur kan man ha tid till något dylikt? Vi anser att tid är pengar, och österlänningen säger att tiden är ett intet; betraktelsesätten är mycket

olika. De österländska metoderna och föreställningarna är ofta olämpliga för vårt västerländska levnadssätt, men icke desto mindre har de sitt värde för dem för vilka de är avsedda. Somliga har ansett att det studium och den meditation som föreskrivs för vår esoteriska skolas medlemmar lägger en tung börda på dem som saknar vana vid att utföra dylika övningar, men ingen österlänning skulle någonsin anse detta.

Brahminen praktiskt taget fyller sitt liv med att läsa böner och mantran, ty varje handling han utför dagen igenom beledsagas alltid av någon textläsning eller from tanke. Han lever sitt liv helt i religionen eller åtminstone förväntas göra det. I dag är det i många fall blott en yttre form, ett slags skal, men många sjunger alltjämt orden, ehuru de kanske icke lägger det liv och den kraft i dem som man en gång gjorde. De har gott om tid, de kan mycket väl kosta på sig att upprepa en bön hundraåttio gånger om dagen, och deras avsikt därmed är fullständigt klar för dem.

Kristus sägs ha varnat Sina lärjungar för att i sina böner hopa tomma ord såsom hedningarna, och av detta textställe har man dragit slutsatsen att alla upprepningar är gagnlösa. Detta vore tvivelsutan sant, om det vore en åkallelse riktad mot Gudomen, ty det skulle innebära att Han icke hade hört den första bönen! Upprepningar vore (eller borde vara) onödiga för lärjungar, för människor, som redan skridit något framåt på utvecklingens väg, ty för dessa vore det säkerligen tillräckligt att klart formulera avsikten och starkt uttrycka den en gång för alla. Men den vanliga människan har ingalunda nått detta stadium. Det behövs ofta ett långvarigt och oupphörligt inhamrande för att en ny vibration skall inskräpas i henne. För henne är alltså upprepningarna långt ifrån gagnlösa, ty de är avsedda att ge bestämda resultat. Alltmedan höljena ständigt träffas av dessa ljud (och av de olika högre slags vibrationer de igångsätter), tenderar de att bringas i harmoni med den särskilda grupp av ideer, varmed de sammanhänger.

Denna vibrationshöjning har sin motsvarighet i det arbete en indisk guru gör med sina lärjungar, något som redan avhandlats i Fjärde kapitlet. De vågor, som utgår från hans emotionalkropp, påverkar hela tiden dessas emotionalkroppar, vågorna från hans mentalkropp och kausalkropp påverkar dessas motsvarande. Eftersom hans vibrationer antagligen är starkare än lärjungarnas, blir resultatet att han gradvis försätter lärjungarna i allt närmare harmoni med sig själv, om de alls är förmögna till att så avstämmas. Den ständiga upprepningen av ett mantra är avsedd att öka vibrationsfrekvensen hos den särskilda del av mentalkroppen och emotionalkroppen, mot vilken mantrat riktas. Det råder föga tvivel om att den kan ge mäktiga resultat och även gör det.

Samma slags förfaranden föreskrivs i kristenheten. Man kan ofta se katoliken läsa sina Ave och Pater noter många gånger om. I allmänhet endast muttrar han dem, varför de är honom till ringa gagn förutom de tankar de kan inge hos honom. I Indien sjunger man alltid mantran, och det sjungna mantrat ger också verkan. Detta är en av grunderna till att de äldre språken i detta avseende är bättre än de nyare, och blott italienska, spanska och grekiska bönder förefaller tala på det gamla sättet, i långa musikaliska tonfall. I Liberala katolska kyrkan rekommenderar vi emellertid särskilt att dess gudstjänster alltid hålls på landets språk, ty vi finner att långt djupare hängivenhet väckes hos församlingen, om den klart förstår det som yttras och kan förnuftigt delta i ceremonierna. Men utom all fråga är latinets mer välljudande. Många mantran av detta slag har ingen särskild innebörd, är föga mer än anhopningar av vokaler. I *Pistis Sophia*, den välkända gnostiska avhandlingen, förekommer ett antal dylika meningslösa mantran, anförda på sätt som visar att de måste ha sjungits.

Dylika klangfulla ljud, som vi finner hos indiska mantran, inför gradvis sina vibrationsfrekvenser i de olika kropparna, varför man sålunda kan bruka dem för att hushålla med kraften. Vadhelst vi kan utträta med ett mantra, kan vi göra även med vår egen vilja utan mantrat, men mantrat är liksom ett slags arbetsbesparande maskineri. Det igångsätter de erforderliga vibrationerna. Vi kan därför betrakta det såsom ett medel för kraftbesparing.

Beträffande mantran är det ytterligare en sak, som framhålls i de indiska böckerna, nämligen

den att lärjungarna är förbjudna att bruka dem i lågsinnade eller illvilliga människors närvaro, emedan mantrats kraft ofta förstärker såväl det onda som det goda. Om det funnes någon närvarande, som icke kunde gensvara på vibrationerna i dessas högre former, kunde han mycket väl mottaga en lägre oktav, som högst troligt skulle stärka det onda hos honom. Vi får aldrig använda ett mantra i sammanhang, där människor troligtvis skadas av det.

Jag minns att madame Blavatsky en gång sade oss att ett mantra kan sjungas icke alls för en själv utan med särskild tanke på någon, som kunde gagnas därav. På detta sätt kan vi sjunga det heliga ordet eller Gāyatrī eller något av dessa sköna buddhistiska mantran, som flödar så ljuvt, varvid vi starkt tänker på en bestämd människa och riktar mantrats kraft mot henne. Men hon rådde oss att bruka dessa ting försiktigt. Hon varnade oss att ingen borde försöka använda ett mantra, som är alltför högt för honom. Intet dylikt får vi heller av våra lärare. Jag säger såsom en varning till neofyter att om sjungandet av det heliga ordet på ett visst särskilt sätt vållar huvudvärk, illamående eller känsla av svaghet, måste man genast upphöra därmed. Vi bör fortsätta med att dana vår karaktär och sedan försöka igen efter några månader. I det att vi brukar Ordet, åkallar vi starka krafter, och om vi då icke är i nivå med dessa, är vi icke heller i harmoni med dem och kan resultatet därav icke alltid bli gott.

Förutom att det sjungna ljudets vibrationer har sin inverkan, liknar många av dessa mantran dem av vår tredje kategori i det att de har makter förbundna med sig. Så till exempel är vissa änglar förbundna med Gāyatrī respektive Tisarana, ehuru dessa änglar är av sinsemellan mycket olika typer.

Gāyatrī är kanske det förnämsta och skönaste av alla de gamla mantran. Det har sjungits över hela Indien sedan urminnes tider, och devariket har lärt att förstå det och svara på det på ett mycket anslående sätt – ett sätt som i sig självt är mycket talande, då det visar att i en forntid, så fjärran att själva minnet därav gått förlorat, förstod man till fullo och tillämpade man det altruistiska bruket av dylika mantran. Gāyatrī begynner alltid med det heliga ordet OM och med en uppräknings av de världar, i vilka dess verkan önskas – de tre världar, vari människan lever, fysiska, emotionala och mentala världarna. När varje värld sålunda omnämnes, samlas devaer hörande till denna värld omkring den som sjunger mantrat för att med glädje och hänförelse utföra det arbete som den sjungande avser att uppdraga åt dem. Studerande torde erinra sig att Shiva i Indien ibland kallas Nilakantha, den som har en blå hals, och att det finns en legend förbunden med detta tillnamn. Det är intressant att märka att somliga av de änglar som svarar, när Gāyatrī sjunges, har detta kännetecken, den blå halsen, och tydligt tillhör första strålen.

Detta underbara mantra är en åkallan av solen – naturligtvis egentligen Sollogos, som står bakom denna den mest betydande av alla symboler. Den stora ljusstråle, som omedelbart träffar den sjungande, kommer liksom från den fysiska solen, i vilken riktning denna än befinner sig. Denna ljusstråle är vit med gyllene inslag och skiftande i detta stålblå, som så ofta ses i samband med varje yttring av första strålens makt. När den fyllt den sjungandes själ, skjuter den genast ut från honom i sju stora strålar eller käglor i spektrets färger. Det är som om den sjungande verkade såsom en prisma. Likväl är de färgade strålar som skjuter fram motsatsen till vad vi vanligen finner i dylika fall. När vi i vanliga fall skickar ut strålar av andlig kraft, springer de från någon punkt i kroppen – hjärtat, hjärnan eller något annat centrum, och när de så sänds ut, vidgas de liksom en solfjäder eller ljuset från ett fyrorn. Men dessa strålar utgår ur en grund, som är vidare än människan själv – en grund som är hennes auras omkrets – och i stället för att vidgas, smalnar de av till en punkt, liksom strålarna hos en konventionellt framställd stjärna, förutom att de naturligtvis är ljuskäglor och inte blotta ljustrianglar.

En ytterligare anmärkningsvärd egenskap är att dessa sju strålar ej går ut i en cirkel i alla riktningar, utan endast i en halvcirkel i den riktning, varåt den sjungande är vänd. Vidare skall sägas att dessa strålar egendomligt nog synes bli fastare medan de smalnar av, tills de slutar i en punkt av bländande ljus. Ett ännu märkligare fenomen är att dessa punkter verkar som om de vore levande. Om en människa råkar stå i deras väg, böjer en sådan punkt av med otrolig

hastighet och berör hennes hjärta och hjärna, varvid dessa organ ögonblickligt skiner till gensvar. Varje stråle synes kunna frambringa detta resultat på ett obestämt antal människor i följd. När vi prövade detta på en tätt packad folksamling, fann vi att strålarna tydligtvis delade mängden mellan sig, så att varje stråle verkade på den del som stod närmast framför den och inte gjorde det med någon annan del.

Frågan om mantrats språk synes vara av mindre betydelse. När orden upprepades på engelska, beledsagade av en klar avsikt, blev verkan fullständig. Sjungandet av mantrat med samma innebörd på sanskrit medförde likadant resultat, men därtill byggdes runt de utgående strålarna en ljudform, som liknade ett underbart detaljrikt mönster liknande träsnideri. Det försåg oss med något, som kunde föreställas såsom en kanon med sju rör, genom vilka strålarna sköt ut. Tankeformen nådde inte långt bort och tycktes inte göra någon som helst skillnad för strålarnas styrka eller storlek.

När den buddhistiska Tisarana sjunges, är de änglar som infinner sig särskilt sådana som är knutna till de i gult klädda munkarnas riktning, och de för med sig en underbar frid och glädje, ty även om de är så fridfulla, hör de även till de gladaste i världen.

När det talas om änglar såsom ”framträdande”, måste vi minnas att rummet har sina många dimensioner. Änglarna behöver inte ”komma” i bemärkelsen av att färdas långt – från någon fjärran himmel till exempel. Jag vet inte om jag gör saken hopplöst förbryllande, om jag framställer den så att de stora krafter som representerar Logos manifesterar sig i dessa särskilda former till gensvar på åkallelsen. De är alltid närvarande, men de vänder sig utåt till svar, när de åkallas.

Detta är hela saken med detta slags bön och svaret därpå. Vi behöver endast tänka starkt på något visst, och det som besjälar eller representerar detta manifesterar sig då för oss. Varje stark och hängiven tanke framkallar ett omedelbart svar. Världsalltet vore dött, om så icke skedde. Det hör till naturens lagar att svaret måste komma. Åkallan och gensvar är liksom de två sidorna av samma mynt. Svaret är blott den andra sidan av anhållan, liksom vi säger om karma att verkan eller skörden är den andra sidan av orsaken eller sådden. I naturen råder en underbar enhet, men människorna är så tätt insvepta i sin personlighet att de ingenting vet om denna. Det handlar bara om att vi öppnar oss för denna verklighet. Man kan lätt inse att vi, när vi förmår verka i enlighet med naturen, kan praktiskt taget styra naturen, eftersom vi med den inställning vi då intagit kan frammana dess krafter och allt arbetar med oss. Detta förklaras tydligt i boken *Ljus på vägen*. Vi måste erkänna naturens krafter och öppna oss för dem, och eftersom dessa krafter flödar med oss, blir allt det som tidigare var svårt så mycket lättare.

Av hela detta ämne, mantran, finns ytterligare en sida, om vilken jag själv har mycket få upplysningar. Det finns makt icke endast hos ljuden utan även hos orden som sådana, liksom hos talen och även hos bokstäverna. Detta är något som vi i våra dagar icke bryr oss mycket om, men i sanskritalfabetet och även i hebreiska alfabetet har varje bokstav sitt åsatta värde icke endast vad avser siffertal utan även vad avser makt och färg. Jag har känt klärvojanter, som sett de vanliga latinska bokstäverna, sådana som de trycks i våra böcker, ha sina olika färger, så att till exempel A alltid är röd, B alltid blå, C gul, D grön och så vidare. Jag har själv aldrig erfarit något dylikt, så mitt medvetande fungerar nog inte på detta sätt. Likaså finns det psykiskt sensitiva, som alltid ser veckodagarna såsom av olika färger. Det är icke min erfarenhet, jag är ej sensitiv på detta sätt heller och förstår icke vad det betyder. Detta skulle sammanhänga med astrologiska inflytanden, men därom vet jag ej något. Denna sida av tingen sammanhänger även med mantran, och det finns en skola av mantraexperter, vilka åsätter varje bokstav ett numeriskt värde alldeles oberoende av dess plats i alfabetet och säger oss att summan av talvärdena av de bokstäver som sammansätter ett givet ord blir ett visst tal och att samma summa kan erhållas genom addition av talvärdena för de bokstäver som sammansätter ett annat ord eller en hel följd av ord. Vidare säger de att samma mantriska verkan erhålles av de olika bokstavssammansättningar som sinsemellan har samma talvärde. Men detta är ingen-

ting jag vet något om.

Mantrat är vanligen en kort, stark formel. När vi för något visst ändamål vill erhålla en bestämd verkan, är det detta slags form vår åkallelse måste taga. Om vi, när vi talar inför människor, önskar djupt och snabbt påverka dem, måste vi använda meningar, som är korta och starka, icke långa och orediga. De måste följa den militära orderns princip, och de måste ha en bestämd höjdpunkt. Antag att vi vill hjälpa en skrämmd människa. Vi kan då inom oss formulera sådana ord som: ”Jag är stark, stark, stark. Jag är en del av Gud, och Gud är styrka, varför jag är fylld av denna styrka.” Upprepandet av denna tanke för den gudomliga styrka vi har inom oss upp till ytan, så att vi blir i stånd att ingjuta vårt mod hos andra. I denna sak liksom i alla andra gäller att kunskap är makt. Om vi vill verka till vårt bästa gagn, måste vi förstå, och om vi vill förstå, måste vi studera, inhämta kunskap. Den vise vet hur han skall leva i frid och lycka, eftersom hans liv är i harmoni med Guds liv. Då han förstår alla, känner han med alla. Han har kastat själviskheten bakom sig för alltid, och han lever blott för att hjälpa och välsigna.

FORDRINGARNA ÄNDRAS ALDRIG

När man begrundar de olika nyss beskrivna systemen, får man ej föreställa sig att deras metoder utesluter varandra. Varje system innehåller något av nästan alla de andra, och de är bestämda av det som i varje särskilt fall förhärskar. Ej heller får man utgå ifrån att något av dem är strängt nödvändigt. Det som fordras är det som ligger till grund för dem alla – karaktärsdaningen, livsföringens renande och hängivenheten för tjänandet. Allt detta har starkt framhållits i boken *Vid Mästarens fötter*.

Av denna jämförelse mellan de olika systemen framgår att de förutsättningar aspiranten genom utveckling måste tillägna sig, då han förbereder sig för den första stora invigningen, i grunden är desamma, hur mycket de än synes vid första anblicken skilja sig åt. Förvisso har i tjugofem århundraden och troligen långt dessförinnan detta helt och hållet systematiska tillvägagångssätt iakttagits med avseende på utvecklingen av de ovanliga människor som framhärdar i att kämpa vidare. Även om vissa tider (och den nuvarande tiden är en sådan) är gynnsammare för invigning än andra, förblir fordringarna desamma och måste vi taga oss i akt, så att vi icke gör oss skyldiga till den oriktiga tanken att förutsättningarna skulle på något sätt ha mildrats. Vi finner således att dessa olika förfaranden alla hjälper oss att nalkas invigningen.

C.W. Leadbeater, *The Masters and the Path*, ss. 132–159.

TILL MIN GRUPP AV ANSLUTNA LÄRJUNGAR

Sedan jag senast meddelade mig med er, har världskriget i dess yttre skepnad, blodbadet och slaktandet, upphört. Enda undantag utgör några få allttjämt förekommande krigshandlingar. Den kamp som nu föres har till ändamål att åstadkomma ett tillstånd av stadgande i människans tänkande och förståelse, ett tillstånd ur vilket en sann och bestående fred kan växa fram. I emotionalvärlden råder ännu icke någon fred. I mentalvärlden består en allvarlig och djupgående klyvning och förverkligas till sin esoteriska innebörd ett visst yttrande Kristus gjorde, när han verkade i Palestina. Han angav redan då grundtonen för det som nu särskilt sker i det för människan osynliga. Han sade: ”Den som icke är med mig, han är emot mig.” Detta avser efterverkningarna av striden mellan Ljusets Krafter och Ondskans Krafter. Överallt i världen måste viktiga beslut fattas, som avgör om mänskligheten går framåt in i en ny tidsålder av samarbete och riktiga mänskliga relationer eller om de materialistiska grupperna återtar makten och segrar. Denna stora klyvning är nu i färd med att bli bestående.

Därtill sker även en i djup mening andlig uppdelning. I ett särskilt avseende och till stor del symboliskt gör sig den Stora Domen i sitt första skede gällande. Fåren och getterna samlar sig i två klart urskiljbara grupper. Den dom som fälls är icke den allmänt antagna, som består i straffs ådömande och belöningars utdelande. Den är *icke* frånvaron av ansträngning såsom resultatet av beslutsamma åtgärder, ej heller kommer den att leda till viktigare skiljelinjer. Tolkningar av detta slag är sådana som människor gör och är icke sanna tolkningar av den liknelse eller bildliga framställning Kristus gav sina lärjungar för nästan två tusen år sedan.

Den nämnda domen avser en svårfattlig process, som nu pågår i Planetlogos’ *tänkande* (försåvitt man vågar bruka ett dylikt ord för en dylik omfattande process). Han fattar vid denna tid beslut om det sätt, på vilket ett synnerligen viktigt skeende inom Hierarkin skall taga gestalt. Han bestämmer nämligen tiden för den process, vari Hierarkin framträder i det yttre. Han avgör vilka Ashramer som skall framträda och vilka medlemmar av dessa Ashramer som bör och måste fortsätta med det helt och hållet inre och subjektiva arbetet och vilka som skall utväljas för att arbeta – medvetet och öppet – i människornas yttre värld. Därmed upprepar de i sina leder det som Kristus erfor, när han ”steg ner i helvetet”. Många ting måste övervägas: de ifrågavarande Mästarnas mål, de strålar som nu är i manifestation och många astrologiska förhållanden.

I detta avgörande domslut bistås Sanat Kumara av vissa Medlemmar av det Stora Rådet i Shamballa, av Kristus och av de sju Mästare som svarar för Ashramernas sju grupper. Han drar även vissa slutsatser om de grupper av lärjungar som hittills erhållit skolning på lärjungevägens avslutande stadier. I och för detta beslut måste beaktas den *snabbhet*, med vilken människor kan inträda i Ashramerna. Beslutet beror även av ashrammedlemmarnas avancemang i sina grader och av Ashramernas förmåga att upptaga och med sig införliva de mycket större antalen utan att den ashramiska stabiliteten därvid rubbas. Han har även att begrunda den under skolning varande neofytens förmåga att mottaga och utstå den långt större spänning som nödvändigtvis är förbunden med det sanna ashramiska livet i den Nya Tidsåldern.

Dessa faktorer tas alla under det noggrannaste betraktande, emedan en större expansion av Hierarkin såsom en helhet och med därav följande återverkan på mänskligheten, även denna såsom en helhet, icke är något som kan lätt företagas. Expansionen – om den skall tryggt genomföras – måste förlöpa samtidigt med konsolideringen. Den expansion, som nu på högsta ort övervägs, kommer att i stort mått stärka Hierarkins förhållande till mänskligheten och alltså den andra gudomliga aspektens förhållande till den tredje. Kan mänskligheten rätt och tryggt mottaga denna ökade styrka? Är aspiranterna i världen – om de får tillfälle att övergå från provlärjungevägen till lärjungevägen – stadgade nog att stå fasta under inflödet av hittills ej klart uppfattad andlig energi? Kan Mästarna, under trycket av den ofantliga börda världens återuppbyggnad medför, finna den tid de behöver för att öka sina lärjungars skolning? Ty de är vad lärjungarna angår allttjämt beroende av tidsekvationen. Kan de äldre medlemmarna av någon

Ashram i någon mån avlasta de bördor som tynger såväl Mästarna som de inträdande och yngre och därför oerfarna lärjungarna? Om emellertid relationen mellan Hierarkin och mänskligheten sålunda stärks och tillgängligheten i båda riktningarna blir friare, framträder klart den åkallans dragningskraft eller den magnetiska förmåga dessa centra äger i det att de förenas med varandra. Dragningskraften utövas därvid på Shamballa, som är det högsta av de tre centren.

Är planetens eternät tillräckligt stabilt och balanserat, så att det kan ändamålsenligt gensvara på de nya och mäktiga krafter som kommer att flöda igenom det för att finna objektivet uttryck? Jag vill påminna er om att atomenergins frigörande har fått en långt starkare verkan i eternätet än i planetens grovfysiska hölje. Tre gånger användes atombomben, och detta faktum är i sig av betydelse. Den användes två gånger i Japan, varvid den rev upp eternätet i det som ni oriktigt kallar Fjärran Östern. Den användes en gång i det som också allmänt kallas Fjärran Västern. Varje gång den användes, bildades ett stort område av sönderslitenhet, vilket medför i nuet oanade men i framtiden kraftiga verkningar.

Bildandet av Ljusets Trianglar och God Vilja – väsentligen styrningen av energi i önskat tankemönster – står i ett bestämt förhållande till detta område av sönderslitenhet. Med tiden skall man finna att det japanska folket med sin särskilda kunskap om tankekraft (som användes felaktigt under kriget) gensvarar på detta slags arbete med större intelligens än många av de västerländska folken. Därför bör en ansträngning göras att nå japanerna i och för triangelarbetet.

Jag skulle vilja påpeka att den gjorda skillnaden mellan ”fåren och getterna” huvudsakligen är hierarkisk. Termen ”getter” används esoteriskt om invigda lärjungar och om dem som bestigit initiationens berg. Termen ”får” används om dem som blint följer den egna själens inre maning och som (i förhållandevis stort antal) trevar sig fram mot Hierarkin. De måste ännu vänta den stora uppenbarelsen ”Guds rike är invärtes i eder”. Sådant är ordet för dem på detta stadium av mänsklighetens historia. När de väl insett detta, är de redan i färd med att upptagas i Hierarkin. Livet kommer nu att förenklas för dem. För ”getterna” måste det eggande ropet komma från den andliga triadens högsta aspekt, ”Sök Uppstigandets väg” – uppstigandet ur även det triadiska livet in i det rena varats och den monadiska tillvarons liv.

I denna stora dom ligger allt beslut i Sanat Kumaras sammanfattande tänkande. Det är Hans dom: varken fåren eller getterna, ej heller den stora massa av människor varur de framträtt kan på minsta sätt påverka detta beslut. Varje moment eller stegring i Världens Herres beslutsfattande inför en ny lag och sätter nya energier i verket. Lagar är endast de oföränderliga förutsättningar som blir resultatet av den verksamhet, den inriktning och de framströmmande avgörande tankar som utgår från den Ende, i vilken vi lever och rör oss och har vår varelse, liksom en människas verksamheter, inriktning och tänkande driver hennes kropps celler och atomer *i den linje* hennes önskningar tecknar. Energier är blott Hans andnings rytm och resultaten av Hans hjärtas sammandragande och utvidgande verksamhet. Dessa energier kan vi ej undkomma, men Planetlogos riktar dem eller hejdar dem – på ett gåtfullt och egendomligt sätt – att anpassas till tidsskedets insedda planetariska behov.

Vid denna tid är ”Hans styrande öga” riktat mot en behövande och väntande värld och i synnerhet mot det stora antal väntande människor, som inom sig äger möjligheten av lärjungaskap. De är världens hopp. Denna utgjutelse av riktad energi innebär en betydande stimulans för alla sensitiva och mottagliga aspiranter; resultatet därav är inte någon lätt sak för dem. Allt inom dem föres upp till medvetandets yta, och medan de står inför ett livsviktigt och välgörande tillfälle, står de även inför problemet med att påtaga sig mer av ”bestraffning” än de normalt skulle vilja taga emot. Kommer de att knäckas under tyngden av självupptäckt och tillfället att eliminera personligheten? Eller kommer de att i triumf resa sig ur askan av sina döda jag till levande kraft och skönhet?

Ehuru Sanat Kumara naturligtvis är omedveten om den individuella lärjungen eller aspiranten, är han icke omedveten om den effekt, kvalitet eller status de kollektivt äger. Kontakt och relation bygger på vibratorisk reaktion och världens lärjungars och aspiranternas förenade vibra-

tion är i dag – för första gången i mänsklighetens historia – stark nog att nå Shamballa. Detta är ett nytt och mycket intressant faktum.

1. Hierarkin befinner sig därför i ett tillstånd av yttersta spänning
2. och i ett tillstånd av stilla väntan. Den avvaktar:
 - a. Det beslut som är nära att utgå från Sanat Kumaras domarsäte.
 - b. Tillkännagivande om när och hur framträdandet i det yttre kommer att göras.
 - c. Det ämnade inflödet av lärjungar och aspiranter i dess leder.
 - d. Den reaktion på det massiva bruket av Den Stora Åkallelsen de senare får erfaras.
 - e. Det klara ljudet av det rop, den begynnande åkallelsen, de många upphäver som ännu ej befinner sig ens på provlärjungevägen.
3. Hierarkin genomgår en omorganisation. Denna omfattar följande:
 - a. Äldre lärjungar i de huvudsakliga Ashramerna börjar nu bilda underordnade Ashramer, liksom jag började göra år 1925.
 - b. På grund av kriget och tack vare de intensiva ansträngningar världens lärjungar gjort nås fler människor på många och olika sätt.
 - c. Skolningens sätt, metoder och tekniker omformas och omarbetas (som jag tidigare sagt er) för att passa nutida tänkande och behov.
 - d. Äldre lärjungar underkastas en intensiv process, som sätter dem i stånd att snabbare nå fram till att genomgå den initiation som omedelbart förestår för dem. Detta medför med nödvändighet tillkommande påfrestningar och risker, stundom rent av intill döden, men även större andligt ljus och liv.
4. Hierarkin befinner sig vid inträdet på den högre evolutionens väg, som nu lättare kan påträffas, detta tack vare att antahkarana snabbt bygges av upplysta själar, som verkar i fysiska världen och med förtvivlans mod arbetar för att hjälpa mänskligheten. Deras andliga förtvivlan är det som behövs för tillhandahållandet av den erforderliga ”spänningspunkt”, varifrån antahkarana kan byggas. Det råder en grundläggande skillnad mellan förtvivlan och pessimism. Förtvivlan sammanhänger med tidelementet och en riktig och urskillningsgill uppfattning av behovet. Pessimism sammanhänger mera med en oriktig bedömning av mänsklighetens kvalitet.

Allt detta kännetecknar vid denna tid Hierarkin. Jag vill påminna er om att ni, när ni tänker på Hierarkin, tänker på denna (liksom många gör) såsom bestående av Mästarna och de högre invigda. Detta är *inte* riktigt. Varje antagen lärjunge befinner sig inom Hierarkins omkrets och dess verkningskrets, och alla har i något tidigare liv genomgått första initiationen, vilket jag ofta påpekat. Varje lärjunge har varit i Betlehem och sett stjärnan i öster – den stjärna som i full glans strålar fram varje gång en initiation genomgås.

Skillnaden mellan sådana lärjungar som ni är och de mer framskridna invigda är att er grundläggande inriktning skiljer sig från Mästarnas. De är inriktade mot Shamballa. De är förhållandevis opåverkade av angelägenheter och skeenden i de tre världarna, ehuru dessa är den sfär vari Deras arbete utföres. Det finns hos Dem intet som reagerar på dessa faser av planetariskt liv. Lärjungar och alla invigda under tredje initiationen är inriktade mot Hierarkin. Varken Shamballas råds-kammare eller vägen till den högre evolutionen tar deras uppmärksamhet i anspråk, utan i stället livet i den Ashram, till vilken de är anslutna, och initiationens väg. Det är till gagn att hålla detta i minnet. Det finns hos dem mycket som kan reagera och reagerar på egenskaper och skeenden inom de tre världarna, och ur den mänskliga medvetenhetens synvinkel betraktat är livet för dem mycket svårt, eftersom tillvarons dualitet tenderar att framkalla våldsam belastning.

Den till ytterlighet gående psykiska spänning som drabbar Hierarkin belastar över hövan lärjungens emotioner och mentala mekanism, emedan han ännu så länge är ur stånd att fram-

kalla den ”stilla väntan” som utmärker högre invigda. Guds Vilja är ännu inte tillräckligt faktisk i hans medvetenhet. Han är upptagen med försöket att sammanjämka sin personliga vilja med själens andliga vilja – något mycket annorlunda. Den omorganisation, som Hierarkin och de ashramiska grupperna vid denna tid planerar, påverkar lärjungars personliga liv och deras ansträngningar att mottaga skolning. I de ämnade förändringarna och i det yttre ashramiska arbetet *måste* de foga sig, och de *måste* godtaga den förändrade undervisningsplanen. Glöm icke att lärjungarna i detta särskilda tidsskede måste anpassa sig på sätt som ej är lätta. De har undervisats i den gamla traditionens former, som förts vidare och sammanfattats av de teosofiska, rosenkruziska och andra ockulta grupperna. De har sedan år 1900 fått finna sig i att arbeta med de nyare skolningssätt och de ändrade undervisningsformer som används av de Mästare som antar lärjungar. Detta har vållat tillfälliga svårigheter, som inte kommer att råda, när de nyare sätten och metoderna är allmänna rådande. Således är den nutida lärjungens problem särskilt svårt, och detta är något som Mästarna ständigt har i åtanke. Även världsbranden har förvärrat dessa svårigheter, och påfrestningen därav är mer omfattande än som allmänt tros. Inser ni vari denna påfrestning består förutom katastrofer och kaos i det fysiska, med den smärta, förtvivlan och ångest som följer därav och det krav på att för världen uppvisa ett balanserat och effektivt yttre som sedan ställes? Kan ni uppskatta den skolade lärjungens skarpa förmåga att reagera på det upprörande mänskliga lidandet och att i dess fulla djup förstå det behärskade gensvar som måste ges på detta?

Det finns även andra faktorer, sådana som snarare är av överfysisk natur, för vilka lärjungen är känslig och mottaglig, och bland dessa kan följande nämnas:

1. Den emotionala virvel, vilken mänskligheten ofrånkomligen igångsatt såsom resultat av den smärta den förnummit och genom vilken den iakttagande lärjungen måste röra sig.

2. Den självbedräglighet som införts i emotionalvärlden såsom resultatet av tre energiströmmar som flödar in i denna värld och därunder blandar sig:

- a. De energier som satts i gång av själva mänsklighetens stigande rop, som ofrånkomligen formar och gestaltar emotionalmaterien.

- b. De nya inflödande andliga energier som Planetlogos stadigt riktar på mänskligheten och på den fysiska tillvarons alla former. Dessa energier måste genomkorsa emotionalvärlden på sin väg till fysiska världen.

- c. Ondskans vikande krafter, som i emotionalvärlden söker bjuda ett sista förtvivlat motstånd.

Dessa tre slags krafter alstrar (när de föres samman med varandra) en energivirvel utan motstycke, om vilken alla lärjungar nödvändigtvis är medvetna, i synnerhet de (och de är många) som förbereder sig för andra initiationen. Alla lärjungar, som arbetar bland medmänniskorna, föres i kontakt med denna emotionala virvel. (Jag vill fästa D.E.I.:s uppmärksamhet på detta faktum, eftersom det förklarar den reaktion som han visat de senaste två åren och som lett honom till att lämna sin ställning i mitt yttre arbete och draga sig undan till ett levnadssätt, som inte ger honom verkligt utlopp för den erfarenhet han med sitt löfte bundit sig vid och den mångåriga skolning han genomgått. Detta nuvarande levnadssätt är liksom en återvändsgränd. Till sist kommer han att behöva gå samma väg tillbaka och medge att han verkligen förlorat tid – förlorat den, medan mänskligheten led sin svåraste nöd. Likväl kommer han att gå samma väg tillbaka. Jag nämner detta, då det är ett typiskt exempel på detta slags självbedräglighet.)

3. Den stimulans, för vilken lärjungens lägre höljen oundvikligen är utsatta. Den låter alla hans inneboende egenskaper, både goda och dåliga, komma till fullt uttryck. Allt i hans natur intensifieras därvid, och ju mer mental han må vara, desto *medvetnare* uppfattar han dessa uppenbarelser. Om han är inriktad på sitt livsuttryck i de tre världarna, kan han behöva utstå ett skede av missmod, självanklagelse och ofta av tvivel, så att han begränsas i sin allmänna användbarhet.

4. Frammanandet av en stark förnimmelse av själen inom personligheten. Även betoning på

själens inställning till personlighetens liv kan framkallas och visa sig vara i hög grad vilseledande. Av de (skenbart) klara uttrycken för själens kommentar, kritik, uppmuntran och planering skulle det då kunna synas som om själens huvudsakliga intresse vore riktat på den starkt engagerade personligheten. Så är *icke* fallet. Själens är mycket litet medveten om personlighetsnaturen, dess läggning och föreställningar. Själens kan vara medveten om begränsningar inom personligheten och om de spärrar som hindrar själsenergiens inflöde, men de detaljer som därvid förekommer saknar för själen varje intresse. Själens är upptagen med att *igenkänna* hierarkisk planering, med att *uppfatta* mänsklighetens nöd och med att (svagt, i förstone mycket svagt) *gensvara* på det växande monadiska inflödet. Dessa själens inställningar och reaktioner (på dess eget tillvaroplan) påverkar personlighetens liv djupt och i grunden och medför de väsentliga förändringar som framkallar lärjungens kallelse. Lärjungen ägnar sig åt kallelsen och ej så mycket åt åkallan. (Jag vill rikta D.H.B.:s uppmärksamhet på detta. Detta slags framkallat gensvar har karaktären av illusion. Han vet vad det är jag åsyftar.)

5. Faran för ett tillstånd, som neofyten felaktigt tolkar såsom irritation men som faktiskt inte är något dylikt i den mening man vanligen lägger i ordet "irritation". Den vanliga irritation och de kortvariga vredesutbrott, åt vilka alla lärjungar är hemfallna, är krusningar på ytan och av förhållandevis ringa betydelse. De går över, och i helheten av själens sätt att förhålla sig till personligheten fyller de ingen som helst funktion, emedan själen varken svarar på dem eller ens förnimmer dem. Det som avses är lärjungens reaktion på ondskan i världen. Den framkallar ovisshet om framtiden, förargelse över det som göres av icke-lärjungar överallt på planeten, kritik mot nationell och internationell planering och en allmän atmosfär av bedrövelse, därtill en känsla av att veta bättre än andra. Allt detta uttrycks på ett negativt, icke-konstruktivt sätt. Åt detta är många lärjungar i dag hemfallna. De behöver inse att världens angelägenheter inte kan skötas eller avgöras med någon från Hierarkin erhållen kunskap som lärjungen äger. Världens angelägenheter och förhållanden måste nödvändigtvis bestämmas på grundvalen av vad människorna i sitt stora flertal kräver och vilket stadium i evolutionen de uppnått, i det de verkar genom sina valda eller påtvingade representanter i varje land. Detta krav kan högröstade och humanitärt drivna lärjungar överallt med sin inställning och undervisning påverka, modifiera och förändliga, och det gör de också. Om däremot alla lärjungar i alla nationer med sin vilja och kunskap utformade världens angelägenheter och helt styrde folkets politiska, ekonomiska och samhälleliga liv, skulle det vålla en långt allvarigare splittring än den som nu råder till exempel mellan rika och fattiga eller mellan klasser och mellan kaster. *Det skulle draga en skiljelinje mellan Guds rike och människornas rike.* Det skulle motverka Hierarkins avsikt, som består i att skyndsamt hela det söndrade, och därmed omintetgöra det arbete Kristus föresatt sig att utföra på Jorden. Detta faktum förbises ofta av välmenande lärjungar. Det är mänskligheten, som bestämmer sitt eget öde. Det är lärjungarna, som visar vägen, antyder visionen, föregår med erforderligt exempel och framhåller de urgamla principerna.

Insikt om dessa få punkter, jag valt att uppräknat bland många, anger för er de svårigheter som i dag möter lärjungar – envar av er bland de många, som kämpar för att tillgodose människornas behov i den nutida världen.

Såsom varande en grupp av ashramiskt anslutna reagerar ni (tillsammans med lärjungar överallt) på detta inflöde av energier och med den konflikt som följer därav. Hos somliga av er har det vållat en avgjord kris och en sådan som ni ännu inte övervunnit. Hos en eller två av er i denna grupp har det lett till en sjudande inre oro, beledsagad av en överdriven inåtvändhet. Denna tenderar att hindra (om den blir alltför långt utdragen) ert exoteriska tjänande. Det är onödigt anmärka att ni alla behöver bli så sensitiva för min Ashrams kvalitet och så helt upptagna med det tillfälle att tjäna som dessa dagar yppas för varje lärjunge att er personliga utveckling, era (enligt er åsikt) unika problem och era reaktioner måste falla i glömska. Ni behöver minnas att ni icke är så intressanta för er själ som ni kanske tror.

Ur Mästarens synvinkel är det själens förmåga att styra sitt redskap, personligheten, och att

verka genom detta, som är av intresse. Det är förmåga av dessa slag Han frågar efter och icke personlighetens reaktion. Att minnas detta är för lärjungen svårt om icke förödmjukande. Ju mer upptagen av sin personliga mottaglighet och förmåga han är, desto svårare att riva blir de murar han reser mellan sig själv (i fysiska världen) och sin själ. Såsom resultat av detta reses murar mellan lärjungen och livet i den Ashram, varav han avser att bli en del. Kom detta ihåg och var därför så upptagna med själens liv att ni ingen tid har över för personlighetens inåtvända betraktelser. Själens rena liv väcker centren ovanför diafragman till aktivitet, och ert liv blir ett enkelt och okomplicerat uttryck för gudomens andra aspekt – för vilken alla Ashramer är brännpunkter.

Som ni vet är det inte min avsikt att meddela er någon ytterligare personlig undervisning. Ni behöver den inte längre under det som återstår av detta liv, ty om ni handlar enligt de anvisningar ni redan fått, finns inget som hindrar er från att genomgå den initiation som är ert nästa steg framåt. *Inser ni innebörden av vad jag nu säger?* Den förestående initiationen kan ni genomgå antingen under de år som återstår för er – detta är i de flesta fall icke sannolikt, ehuru en liten minoritet, mycket liten minoritet, kanske når målet – eller i tidsskedet mellan två inkarnationer eller omedelbart efter återkomsten till livet i fysiska världen. Det senare är det sannolikaste för dem som ej genomgår någon initiation högre än den tredje, och för denna initiation förbereder jag för närvarande inga lärjungar. Det anses vanligen väsentligt att lärjungar, som genomgår andra eller tredje initiationen, registrerar denna i hjärnmedvetenheten. Såsom jag ofta sagt er, är medvetenheten om egen initiation *icke* den faktor som sålunda måste ihågkommas. Detta är sällan fallet. Insikten därom erhåller kandidaten, när han deltar i en kandidats ”esoteriska upptagning” i den Stora Vita Logens leder. Vad den lärjunge, som undergår initiation (och jag väljer ordet ”undergår” med avsikt), måste minnas och med tiden också minns är de kriser som medförde hans lämplighet att taga initiation, som det oriktigt kallas i teosofiska kretsar. Sedan han rätt gått i land med och övervunnit dessa kriser, är han såsom resultat därav en invigd – detta är en tolkning, som mycket avviker från den rådande teosofiska. Såsom jag ofta sagt er, är en människa en invigd före varje initiationsceremoni. Ceremonin avser hierarkins erkännande av lärjungen och avser inte kandidatens lämplighet. Jag finner det nödvändigt att upprepa detta faktum,

De planetariska kriser, som Planetlogos för närvarande genomgår, bör medföra att många invigda framträder. Ingen verklig lärjunge är undantagen från denna planetariska situations verkningar. Ofrånkomligen verkar själen förändringar i det personliga livet. När dessa förändringar fokuseras genom de lägre centren och de lägre kropparna, blir rening och karaktärsdaning det allmänna resultatet därav. Aspiranten vandrar då alltjämt provlärjungaskapets väg. När lärjungen nått därhän att han kan genomgå de tre första initiationerna, verkar de inströmmande energierna genom hjärt-, strup- och ajnacentren. När hjässcentret och ryggradsslutcentret samtidigt är inbegripna, är lärjungen i stånd att genomgå de högre viktigare initiationerna. Mycket av detta har ni fått veta i den undervisning ni tidigare erhållit, men jag upprepar här dessa uppgifter, så att ni kan med klarhet fortsätta.

En av er ställde en fråga om gudomligt ingripande såsom resultat av bön. Jag vill påpeka att det råder en skillnad mellan gudomligt ingripande och bönesvar. Det ena lämnar rum för ömsesidiga energier, det andra förutsätter handling enbart från ovan. Måttet på framgång i vilketdera fallet beror av mänskligheten såsom en helhet. Som regel gäller att kroppen inte är rustad att mottaga elden, förrän medvetenheten är upptagen med släktets behov. Detta är underordnat gudomligt ingripande, som isolerar de få och brukar deras organism för att förena och frigöra skingrandets energier. Detta betyder plötslig död för det fysiska höljet, om detta är oförberett. Tänk på detta och vet följderna av emotional fanatism.

Det kan begynna på tre sätt:

1. Lärjungar, medvetna om sitt uppdrag, överger all personlig äregirighet och är villiga att underkasta sig provet och användas. Ty, förvånas ej, min broder, en lärjunge kan underkasta sig provet om han *vill*. Antaget lärjungaskap är i sig en borgen för ett visst mått av förberedelse

erhållen genom rätt hängivenhet, ren avsikt och sträng disciplin.

2. När världens svårt ansatta folk ropar efter fred, bildar deras fokuserade avsikt kärnan till oförfinad energi som kan användas och även används. Den är mindre kraftig till effekten, men i dessa dagar av kris måste allt användas.

3. Varje naturrike – djur-, växt-, mineral- liksom människoriket – är drabbat av *chock*. Denna störning är ett skede av befordran. Det finns sönderslagna områden, där energi utlösts, vilket orsakat att krafter frigjorts, som återigen kan användas i återuppbyggnaden och även kommer att så användas.

Denna grupps ansvar är *målmedvetenhet*. Den är *vilja* sammansvetsad och förenad och utbredd. Jag ålägger er att ingen tid förlora på gagnlös spekulation utan att bära ert ansvar såsom det bör bäras, varvid ni minns att ert enda värde är gruppbestämt. Insättandet bestämmer ansträngningen (jag föreslår att ni analyserar denna utsaga). Följderna är hierarkiska. Livskraften är i dag minskad i världen på grund av rädslans psykos.

Var herrar över era krafter, stå i Ljuset, och den svävande mentala förbindelsen kommer att upprättas och åter ladda det magnetfält som ni såsom grupp ansvarar för. Föreningen finns i ringa mån nu, men *målmedvetenheten* är den magnetiserade linje, längs vilken elden kan färdas.

Ni har behållit ert intresse och er ansträngning i många år nu. Kan ni fortsätta med detta företag? Det är för er en uppgift, som kräver ihärdighet och tillit. Det kan bli så att ni i er livstid inte får se resultat *i världen*. Detta säger jag er uppriktigt. Ni kan otvivelaktigt åstadkomma resultat *i gruppen* och skörda frukterna därav, ty att ni sammansvetsats i en broderskapets och hängivenhetens nära förbindelse, i en enda samlad trupp, som förenad vandrar Vägen, är tillräcklig belöning. Det uppväger den ensamhet, lärjungen vanligen känner på sin väg, och låter honom inse att han *icke* färdas ensam.

Framom och utöver er personliga belöning (som några av er redan vet vara ert gruppförhållande och dess varaktighet) har ni det vederlag som består i byggandet av en del av den mekanism för kontakt och närmande som vi kan se från livets andra sida men som ni i stort sett får lita till utan egen vetskap. Den kan betraktas såsom mekanismen för inspiration, ty när allt kommer omkring är individuell kollektiv inspiration målet för allt vårt arbete. Denna mekanism är ett överfysiskt faktum och byggs sakta, allt medan lärjungar strävar och tjänar och lyder. Den är en individuell mekanism och en gruppmeکانism och kommer till sist att utgöra en del av den mekanism mänskligheten använder, mänskligheten såsom en helhet och fjärde naturriket betraktad. Detta rike är ämnat att verka såsom förmedlare av kraft, av energi och liv och av inspiration till de tre undermänskliga rikena. Det är denna mekanism, som kommer att utgöra bron mellan fjärde riket och femte riket. Den är individens och gruppens antahkarana.

Jag kommer att något ändra ert fullmånearbete. Fortsätt såsom förut, men när ni står med mig framför det ”öppna fönstret” och innan ni försöker höra mig säga de ord jag kanske ämnar för er, föreställ er att ni badas i ett starkt och levande smörgult ljus, som strömmar genom det öppna fönstret och omsluter gruppen. När detta händer, iakttag vilket centrum som svarar på eller registrerar vibrationen eller stimulansen eller fenomen av vilka slag de vara må och gör sedan en anteckning om detta i era månadsrapporter. Jag kommer även att ändra de ord jag yttrar och välja uttryck, som förmedlar en bildlig mening till er tanke. På detta sätt framkallas visualiseringsförmågan och hjälps ni i att registrera vad jag säger. Här följer de uttryck, varav jag kommer att välja ett till varje fullmånekontakt.

1. Hjärtats gyllene lotus.
2. Den illröda brinnande marken.
3. Bergstoppen som badar i morgonsolens sken.
4. Den lyfta handen.
5. Korset med fyra lika armar.
6. Den öppna dörren.
7. Triangeln av eld.
8. Den gyllene vägen till Gud.
9. Oceanen och klippstranden.
10. Silverfacklan.
11. Den regnbågsskimrande kuben.
12. Den brinnande busken.

Jag skall framställa bilder av dessa för ert seende och nämna dem för ert hörande. Iakttag om ni kan både se och höra.

Min välsignelse vilar på er, och tillsammans går vi framåt in i framtiden.

Juni 1946

MINA BRÖDER:

De skrifter, jag vid denna tid skickar, är kanske de viktigaste ni någonsin fått. Så förhåller det sig icke från undervisningens synpunkt betraktat utan från den Ashram, till vilken ni är anslutna.

Jag vill börja med att framhålla *faktum* att ni är anslutna, emedan det är en subjektiv relation, som intet kan varaktigt störa. Dessa mellanspel (vad neofyter angår) kan inträffa, då förbindelsen synes bruten, och andra dylika, då lärjungen förefaller ej alls göra något framåtskridande och ej ha något, varmed han kan bidra till Ashramens liv. Men alltmedan livshjulet vrider sig, läres läxorna och återkommer användbarheten.

Jag vill bedja er att läsa detta noga, utan personlig reaktion, med ofördunklad strävan och med insikten om att detta nuvarande liv är blott ett ögonblick i själens liv. Detta liv är emellertid för somliga av er av *större* betydelse. För ett fåtal är det av *fokuserande* betydelse. För några är det av *prövande* betydelse.

Jag har nu fattat det avgörande beslutet att upplösa den Nya Frögruppen. Mitt experiment med att omorganisera de tidigare grupperna till att bilda en enda stor grupp har inte lyckats. Jag har ofta sagt er att Hierarkin själv icke vet vilka beslut mänskligheten kommer att fatta i världens angelägenheter eller om mänskligheten kommer att utnyttja det erbjudna tillfället. Lika litet vet en Ashrams Mästare vad "lärjungarna i Ashramens utkant" kommer att göra, eftersom deras skolning och prövning alltjämt pågår. Däremot vet han vad den antagne lärjungen, som fått delaktighet i Ashramens frihet och förtrolighet, kommer att göra i varje given omständighet, eftersom lärjungen prövats och Mästaren vet att det är vissa saker han *icke* kommer att göra.

Detta experiment med den Nya Frögruppen har varat fem år. Det tidigare experimentet med grupperna varade tio år. Dessa experiment företogs i världshistoriens svåraste skede och under en tid av särskild belastning och betryck. Detta lämnar jag icke obeaktat.

Jag upplöser denna grupp *exoteriskt* av fyra anledningar:

1. (Struket av A.A.B.)

2. Trots många års arbete med mig är gruppen ännu icke integrerad och har ej kommit något särskilt andligt företag åstad. Jag har angivit många andliga företag, som fordrat fulla måttet av er entusiasm, tid, era pengar och ert intresse. Många av er som ingår i denna grupp gör mindre för arbetet med Trianglarna, arbetet med den Goda viljan och spridandet av Åkallelsen än den genomsnittliga eleven i Skolan gör, och det är hos er jag borde söka bistånd i det jag försöker göra. Varför inte bistå mig, när det är om bistånd jag har bett er? Varför söka något enastående och särskilt och något som skiljer er från övriga studerande?

Det andliga företag, jag hoppades att få se er alla ivrigt ägna er åt, var det arbete jag angivit, spridandet av skriften *Mänsklighetens problem*, spridandet av Åkallelsen, arbetet med Trianglarna och med den Goda Viljan. Jag är *icke* intresserad av något i särskild grad esoteriskt arbete, som ni utvecklar i meditation eller diskussion. F.C.D. påbörjar sitt livsverk efter de linjer som mina företag tecknat. Det blir ett svårt dylikt, när det växer fram ur skriften *Mänsklighetens problem*, som jag framlagt för er. Glöm ej att denna ingick i den del av er undervisning som tillåtits för publicering. Jag har ingen kritik att rikta mot F.C.D., som sedan han färdats genom djupa vatten nått höjder, varifrån han kan utföra synnerligen effektivt arbete. Jag är glad över att vara förbunden med honom och har bett Mästaren K.H. att låta honom stå kvar något längre i min grupp. Jag har ingen kritik att rikta mot J.W.K.-P., som skött en ytterst svår syssla för mig med skönhet, förståelse, omdöme och tillmötesgående.

3. Mitt närmast anförda skäl för gruppens upplösning är att många av er brustit i ockult lydnad.

Frivilligt och redoboget anslöt ni er till grupperna för skolning, disciplin och expansion. Detta innefattade att ni skulle följa vissa förslag och anvisningar och utföra vissa meditationer. I åratal har ett icke ringa antal av er gjort alldeles ingenting åt det som anbefalldes i de personliga anvisningarna. Jag syftar här icke endast på den exoteriska exaktheten utan även (och framför allt) på den esoteriska förståelsen. Mina bröder, när jag genom åren anvisar meditationsarbete och ger förslag, har jag en bestämd avsikt därmed och en plan utarbetad för och lämpad efter ifrågavarande lärjunge. När arbetet inte utföres, är jag – på grund av lärjungens fria vilja – hjälplös.

4. Ytterligare en anledning, som jag måste mycket kortfattat beröra och som är en faktor som bidragit till mitt beslut, är A.A.B.:s integritet i arbetet. Somliga av er har denna inställning: Om de finner behag i det jag skriver, det uttrycker deras egna uppfattningar och är i enlighet med deras grupptänkande, anser de att det är jag som skriver det, men om det jag dikterar går emot lärjungarnas föreställningar eller sätter fingret på en svaghet eller utsäger något som strider mot det lägre mentala, anser de att detta skrivits av A.A.B. Denna situation har varit rådande någon tid.

Av dessa huvudsakliga anledningar och emedan jag ej avser att ytterligare belasta A.A.B. med era personliga anvisningar, avslutar jag denna del av mitt arbete. A.A.B. har mycket att uträtta för mig i det avslutande arbetet med Anvisningarna, såsom i huvuddrag angivits. Även begär hennes egen (och min) Mästare att hon icke längre utför detta arbete, och med Honom är jag fullständigt ense. A.A.B. har även att lägga sista handen vid Ashram-uppsatserna och avsluta uppsatserna om helande. Därefter är hennes arbete för mig slutfört.

D.E.I. ingår ej längre i denna grupp, och i detta liv och sannolikt även i nästa får han göra lärdomar rörande anpassbarhet, opersonlighet och uppgivelse. Före krigsutbrottet gjorde han ett allvarligt missgrepp han nu inte kan göra ogjort, och han gjorde detta mot äldre lärjungars och sin egen inre övervakares råd.

Jag vill här åter igen påminna er om att den inre förbindelsen förblir obruten. *Ni är alltjämt medlemmar – alla och envar – i min Ashrams utkant.* Intet kan ändra detta. Några av er går fria från min kritik och har intet ansvar för det inträffade.

Låt mig upprepa: Förbindelsen med Ashramen förblir obruten, men förhållandet i det yttre har för denna inkarnation upphört. Ni kan fortfarande nå mig *var och en*, om ni fyller kraven och söker tjäna enligt den Plan, vars drag jag tecknat för er.

Med detta allmänna brev skickar jag mycket fylliga personliga anvisningar – de sista ni får av mig i detta liv i det fysiska. Jag ber er att ytterst noga läsa vad jag har att säga och föreslå på grund av den verkan det kan ha på ert liv av tjänande i det yttre.

Jag skriver detta icke utan vägande skäl. A.A.B. har under dessa många år, de senaste nio sjukdomsåren medräknade, noga skrivit efter min diktamen. Hon har aldrig varit alltför sjuk för att skriva efter min diktamen och skicka den till er och världen exakt sådan som jag gav den. Läs icke endast era egna anvisningar utan även dem som givits gruppens övriga medlemmar. Då förstår ni klarare anledningarna till denna grupps upplösning. Tillsammans med alla de anvisningar ni tidigare under åren erhållit är dessa personliga anvisningar fylliga och innehållsmättade och kommer att ge er tillräckligt arbete, så att er uppmärksamhet tas i anspråk för återstoden av era liv och er närmare anknytning till Ashramen främjas. I boken *Discipleship in the New Age, volym I* (svensk utgåva: *Lärjungaskap i den nya tidsåldern – I*) finns bevarade de anvisningar som gavs envar av er och under många år. Ni har mycken intensifierad och koncentrerad individuell undervisning, mycken anvisning på tillfällen och på arbete som ni individuellt ombeds göra, åtskillig hjälp till övervinnande av personlighetens begränsningar och mycken inspiration.

Läs nu mina personliga anvisningar i våra långvariga personliga relationers belysning. Vi har i många år arbetat tillsammans, och jag känner er alla väl. Jag har sagt er att det i Ashramens

ljus ej finns något fördolt. Dessa anvisningar är av överbryggande art och är tillräckliga tills den dag kommer, då ni träder i ett närmare förhållande och har övervunnit personligheten till den grad att det ej råder fara för att ni begår allvarligare misstag. Ni är då pålitliga såsom alla verkliga antagna *tjänande* lärjungar är.

Undervisningen – med särskild inriktning – om esoterisk sanning kommer att fortsätta. Den är framställd för nya tidsåldern och nödvändig till förberedelse för initiation. Det är väsentligt att den andra volymen av *Discipleship in the New Age* når allmänheten. Den nya undervisningen (eller rättare sagt denna nya följd av undervisning) är, som ni redan vet, i tiden framställd enligt sex teman eller ämnen:

Anvisning om meditation.

Undervisning om initiation.

Skolning i telepati.

Undervisning om eterkroppen.

Mänsklighetens problem.

Ashramernas framträdande i det yttre.

Uppsatserna i dessa ämnen får var och en av er även fortsättningsvis, men *inte* såsom ansluten medlem av min Ashram, utan endast såsom en intelligent, skolad aspirant, som erhållit privilegiet att användas i byggandet av de nödvändiga tankeformerna rörande de riktiga delarna av undervisningen, så att fröet eller grodden kan rätt planteras i det mänskliga medvetandet och således verkligen växa och påverka den kommande tidsåldern. Glöm icke detta.

Mars 1947

MINA BRÖDER:

Ni har vid denna tid hämtat er från den chock ni fick av att vår yttre meddelelse upphört. Såsom ni nog kan inse (eller gör ni inte det?), förblir mitt inre förhållande till er en helt och hållet privat och individuell sak, som endast den strävande lärjungen och jag själv vet något om. Sådant måste det också förbli för denna innevarande livscykel. Er utstrålnings styrka, er potential såsom ljusbärare och er förmåga att tjäna era medmänniskor kommer att visa era lärjungekamrater i min Ashram eller i dess utkant att detta förhållande är ett *faktum*. Det kommer att bevisa att ni, personligheten, själen och Ashramens Mästare, står i kontakt. Den högste Mästaren, Kristus, sade, när han senast framträdde på jorden: ”Av deras frukt skolen I känna dem.” Med detta yttrande gav han oss alla en bestämd vägledning.

En Mästare måste känna och bedöma lärjungen enligt det arbete denne gör för Planens främjande och icke enligt lärjungens reaktion på sin strävan. Även den uppmärksamma omgivningen måste bedöma i vad mån det gudomliga kommer till uttryck i lärjungens dagliga liv. Med vad annat kan iakttagaren bedöma det? Lärjungen befinner sig således ständigt under två slags granskning. Till denna prövning lägger han nödvändigtvis en tredje: hans egen ställning av att vara iakttagaren. Han utsätts därmed för kritik och bedömning från tre håll, ett faktum jag ber er att noga begrunda.

Att varje kväll göra en tillbakablick i dessa tre avseenden vore av värde för alla lärjungar och att därunder använda föreställningsförmågan i möjligaste mån såsom ett verktyg för andlig insikt; att ni lär er att så långt ni förmår ”föreställa er” hur en Mästare skulle se på vad ni under dagen utträttat, hur er iakttagande omgivning skulle ha reagerat på ert liv och era ord och hur ni själva betraktar det ni fått gjort under dagen. Detta rekommenderar jag alla lärjungar och alla er som skolas för inträde i min Ashram. Det jag här föreslår kan även Arcane School mycket väl använda för de mer framskridna eleverna.

MINA BRÖDER:

Ännu ett år har gått, och det är återigen dags för mig att ytterligare något litet utöka den redan meddelade undervisningen. Ni fungerar alltså som en grupp, vars medlemmar är nära förbundna med Ashramen, med mig och med varandra. Situationen är dock icke densamma som den var förra året, så att nu vissa olikheter och skillnader råder. Dessa beror på den organisation som pågått inom själva Hierarkin och som nödvändiggjorts av Kristi återframträdande, som är nära förestående. Detta har framkallat vissa grundliga förändringar.

Som ni vet har jag i årtal (med A.A.B.:s biträde) sökt hjälpa och bistå många lärjungar, som tillhör andra Ashramer än K.H.:s andra strålens Ashram, min egen. Jag har givit dem den grundläggande undervisning de skulle ha fått av sina egna Mästare, och eftersom min Ashram tillhör andra strålen, har deras kärleksnatur fått en högst nödvändig stimulans och deras känsla för universalitet utvecklats. Avsikten därmed är att göra dem bättre skickade för det arbete som väntar i den kommande cykeln. I den cykel, som nu så snart börjar, kommer Kärlekens Herre att söka organisera den nya tidsåldern enligt de nya, Vattumannen kännetecknande principerna. I den serie uppsatser om Ashramernas eller Hierarkins framträdande i det yttre betraktar vi egentligen målet eller det högsta uttrycket för den undervisning som skall meddelas många lärjungar om denna stora händelse – undervisning avsedd att framkalla deras intelligenta medverkan.

I den undervisning, jag senast meddelade er, behandlade jag i synnerhet Kristi återkomst, och detta budskap sändes ut i stor skala till allmänheten. Sedan dess har jag skrivit två ytterligare uppsatser med titlarna Kristi arbete och Kristi lära. Dessa har lagts till den ursprungliga undervisningen om Kristi återuppträdande, för att denna skall nå en större läsekrets än detta fåtal lärjungar. Denna undervisning finns nu att tillgå för er alla i form av den bok som heter *The Reappearance of the Christ*.

Det jag nu söker framhålla är att denna bok främst är ert bidrag till den ansträngning Hierarkin gör för att nå människor överallt och väcka dem till insikten om att Kristi framträdande är nära förestående och ofrånkomligt. Den har beskaffenheten av ett insegel på den trohet och fasta tillit ni visat under de år vi arbetat tillsammans. Än viktigare är att ni (såsom grupp) har tillhandahållit den fond av tänkande som kan sättas i verksamhet och sålunda möjliggöra utfärdandet av denna oerhörda kungörelse – ty det är vad den är. Så har ni tjänat och hjälpt vid denna avgörande tid – avgörande icke endast för människorna och i samband med världens angelägenheter utan avgörande även inom själva Hierarkin.

I ert tänkande, er begrundan och i de verksamheter, ni framdeles ägnar er åt, måste denna större framställda hierarkiska avsikt utgöra själva grundvalen för ert livsmönster. Såsom medlemmar av en Ashram är ni helt och fullt inbegripna i den nuvarande krisen inom Hierarkin och kan ni ej undgå denna.

Omorienteringen har bland andra effekter även den att fyra eller fem av er kommer att arbeta aktivare och efter hand medvetnare i er egen Mästares Ashram och mindre i min. Ni måste dock minnas att förbindelsen på intet sätt är bruten. En annan effekt består i att flera lärjungar från andra Ashramer kommer att arbeta i min grupp och att en av Mästaren K.H.:s lärjungar nu skall verka såsom äldre lärjunge i min Ashram, eftersom A.A.B. inte längre är tillgänglig i denna egenskap såsom hon varit sedan år 1932; Hon återupptog för mer än tre år sedan sina egna verksamheter i Mästaren K.H.:s Ashram. Fullbordandet av mina böcker är praktiskt taget allt hon numera gör för mig.

Denna Hierarkins omorientering och "utåtriktade rörelse" förutsätter av oss alla att vi intar en viss inställning och utvecklar vissa mentala vanor. Detta kommer jag att dryfta med er i det som vanligen är det i denna undervisning först behandlade ämnet: meditation.

Alice A. Bailey, *Discipleship in the New Age, vol. II*, ss. 59–81.

Noter

Sidan 17 – ”Den som icke är med mig, han är emot mig.” Bibeln, Evangelium enligt Matteus 12:30.

Sidan 17 – ”det som nu särskilt sker i det för människan osynliga.” Engelska originalet lyder här ”the particular subjective happening which is taking place at this time”. Däremot har engelskans ord ”subjective” återgivits med svenskans ”subjektiva” i meningen längre nere på sidan: ”Han avgör vilka Ashramer som skall framträda och vilka medlemmar av dessa Ashramer som bör och måste fortsätta med det helt och hållet inre och subjektiva arbetet och vilka som skall utväljas för att arbeta – medvetet och öppet – i människornas yttre värld.” I denna mening framgår ju klart att A.A.B. med ”subjektiv” menar överfysisk, så att begrepps-sammanblandningen framstår som mindre allvarlig än i det först anförda fallet.

Sidan 17 – ”är icke sanna tolkningar av den liknelse eller bildliga framställning Kristus gav sina lärjungar för nästan två tusen år sedan.” Det är anmärkningsvärt att A.A.B. med sin formulering ansluter sig till legenden, som ju placerar Christos’ framträdande i Palestina i första århundradet av vår tideräkning. I själva verket framträdde han omkring hundra år tidigare.

Sidan 18 – Och när han blev tillfrågad av fariséerna, när Guds rike skulle komma, svarade han dem och sade: ”Guds rike kommer icke på sådant sätt, att det kan förnimmas med ögonen, ej heller skall man kunna säga: ’Se, här är det’, eller: ’Där är det.’ Ty se, Guds rike är invärtes i eder.” Evangelium enligt Lukas 17:20,21.

Sidan 18 – ”den andliga triadens högsta aspekt” betyder andratriadens superessentialmolekyl (45:4). ”uppstigandet ur även det triadiska livet in i det rena varats och den monadiska tillvarons liv.” Med ”det triadiska livet” menas monadens liv i andratriaden, med ”den monadiska tillvaron” avses dess liv i tredjetriaden.

Sidan 19 – ”Varje lärjunge har varit i Betlehem och sett stjärnan i öster – den stjärna som i full glans strålar fram varje gång en initiation genomgås.” I den gnostiska symboliken kallas första (planetariska) initiationen Christosbarnets födelse i Betlehem. ”Stjärnan i öster” åsyftar den ljusmanifestation, som vid initiationen markerar planethärskarens närvaro och godkännande.

Sidan 19 – ”i de tre världarna” avser människans eller förstajagets tre världar, fysiska världen, emotionalvärlden och mentalvärlden. Med ”tredje initiationen” menas den initiation, varigenom bekräftas att människan blivit ett kausaljag.

Sidan 20 – ”Guds Vilja är ännu inte tillräckligt faktisk i hans medvetenhet. Han är upptagen med försöket att sammanjämka sin personliga vilja med själens andliga vilja – något mycket annorlunda.” Viljeaspektens uttryck genom tredjetriaden (”Gud”), förstatriaden (”personlighet”) respektive andratriaden (”själen”) avses.

Sidan 22 – ”Själens rena liv väcker centren ovanför diafragman till aktivitet, och ert liv blir ett enkelt och okomplicerat uttryck för gudomens andra aspekt – för vilken alla Ashramer är brännpunkter.” ”Själens rena liv” avser andratriadens energier. ”Gudomens andra (= 2:a) aspekt” avser det andra (2:a) huvuddepartementet, symboliskt kallat ”kärlek-visdom”, i vår planet.

Sidan 23 – ”Denna mekanism är ett överfysiskt faktum och byggs sakta, allt medan lärjungar strävar och tjänar och lyder.” Engelska originalet säger ”subjective fact”. Varför ”subjektivt” är ett i detta sammanhang olämpligt ord har förklarats i en tidigare not.

Sidan 25 – ”Ashram-uppsatserna” och ”uppsatserna om helande”. De förra samlades i en volym, som utgavs under titeln *The Rays and the Initiations* (svensk utgåva: *Strålarna och invigningarna*), de senare samlades i en volym, som utgavs under titeln *Esoteric Healing* (svensk utgåva: *Esoterisk läkekonst*).

Sidan 26 – ”Av deras frukt skolen I känna dem.” Evangelium enligt Matteus 7:16.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på sommaren 2024 eller 75 Aqu.
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de s k ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för

bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finansskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpna historiker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr. OBS! Denna bok är nu slutsåld hos oss, men författaren tillika förläggaren Jüri Lina har meddelat oss att han alltjämt har några ytterst få exemplar till försäljning.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som i Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”Ett porträtt med många historier är ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande

kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärds-migranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad "failed state" och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

KVANTITETENS HERRAVÄLDE och tidens tecken. Av René Guénon.

René Guénon (1886–1951), en ledande representant för den s.k. traditionalistiska tankeskolan, utgav år 1945 detta verk, som med rätta betraktas som hans mest betydande. Det är en grundlig och ytterst konsekvent vidräkning med hela den moderna "andan", rättare sagt andefattigheten. Med Guénons egna ord: "... om de som riktigast har bedömt de fel och brister, som vidlåder vår tidsålders mentalitet, i allmänhet intagit en helt negativ hållning eller framträtt endast för att föreslå motåtgärder, som är nära nog betydelselösa och alldeles oförmögna att hejda den på alla områden tilltagande oordningen, är det därför att de saknat kunskapen om verkliga principer alldeles liksom de som tvärtom envisas med att beundra det föregivna 'framåtskridandet' och att bedraga sig själva om dess ödesdigra resultat." Man behöver inte hålla med Guénon om allt han säger, men tillräckligt mycket därav är väl så giltigt för att göra hans verk värt att inte bara läsa utan även studera.

Franska originalets titel: *Le règne de la quantité et les signes des temps*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2019. 296 sidor. Limhäftad med mjuka pärmar, pris: 250 kr. Det finns att få även ett mindre antal exemplar limhäftade med hårda pärmar, pris: 350 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 5/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast

antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se
Alla böcker och skrifter beställes hos Lars Adelskogh under adress:

Lönnvägen 3 A
549 48 Skövde
eller:
adelskogh@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott; låt oss debitera.